

ia77

JazzFlits

2 juli 2007,
5de jaargang, nummer 12

NIEUWSSELECTIE UNIVERSITEIT VAN AMSTERDAM KRIJGT HOGLERAAR JAZZ

Musicoloog dr. Walter van de Leur is per 1 september benoemd tot hoogleraar jazz en geïmproviseerde muziek aan de Universiteit van Amsterdam (UvA). Van de Leur is als onderzoekscoördinator en docent werkzaam bij het Conservatorium van Amsterdam. Het hooglerarschap combineert hij met deze functie.

Van de Leur gaat zich bezighouden met onderzoek en, in samenwerking met het Conservatorium van Amsterdam, met onderwijs op het gebied van de jazz in Nederland.

[...vervolg op pagina 3](#)

BIM EN NTB DOEN AANBEVELINGEN VOOR BETER JAZZKLIMAAT

De Beroepsvereniging van Improviserende Musici (BIM) en de Nederlandse Toonkunstenaarsbond (NTB) vinden dat de situatie in de Nederlandse jazzsector moet verbeteren. Zij doen daarvoor aanbevelingen in een gezamenlijk Jazzmanifest. Vooral de 'gestage afbrokkeling' van het gesubsidieerde podiumcircuit baart de opstellers zorgen.

[...vervolg op pagina 18](#)

ORNETTE COLEMAN ONWEL TIJDENS OPTREDEN OP AMERIKAANS FESTIVAL

Saxofonist Ornette Coleman (77) is 17 juni onwel geworden tijdens een optreden op het Bonnaroo Festival in het Amerikaanse Manchester, Tennessee. Hij zou bevangen zijn door de hitte.

Coleman maakt deze zomer een Europese tournee en staat onder meer medio juli op het North Sea Jazz Festival te Rotterdam en medio augustus op Jazz Middelheim te Antwerpen. Of hij deze concerten moet afzeggen is nog onduidelijk. Volgens de website van BBC News zou Coleman hebben gezegd voorafgaand aan het optreden geen gezondheidsklachten te hebben gehad.

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 6
- Blowin' hot and cool – John Gennari (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 7
- Sonny Criss, Jason Smith, Gianluca Petrella, Sticks, Strings and Vibes, Tord Gustavsen, Houdini's, Kenny Clarke, Shorty Rogers, Pierre Courbois, Eberhard Weber, Vansina/Verbruggen/Gudmundsson e.a.	
Concertverslagen	pg 13
- Wayne Shorter, The Bad Plus, Esra Dalfidan, Cotton Club All Stars e.a.	
En verder	
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	pg 5
- In Memoriam Nellie Lutcher (Han Schulte)	pg 16
- Jazzradio Top 10	pg 17
- Achtergrond: Klassieke musici en jazz	pg 17

NIEUWSFLITSEN

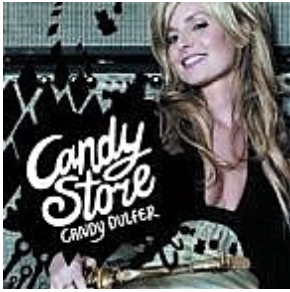
Jazz voor Dummies – In de nieuwste, tweede editie van 'Jazz voor Dummies' wordt voor het eerst ook aandacht besteed aan de Nederlandse jazzscene. Auteur Dirk Sutro, jazzmedewerker van de Los Angeles Times, staat onder andere stil bij Orkest de Volharding, Willem Breuker en Misha Mengelberg. Ook zet hij de belangrijkste namen van de laatste vijftig jaar op een rij. 'Jazz voor Dummies' is onderdeel van een reeks boeken voor 'domkoppen' waarin specialistische onderwerpen zonder flauwekul door experts worden gepresenteerd. Saxofonist James Moody: "This book provides an important stepping stone to understanding this complex and profound music."

Ivan Paduart – De Waalse pianist Ivan Paduart zal 9 juli als voorprogramma optreden bij Steely Dan in Vorst Nationaal te Brussel. Dat meldt de jazzpagina van de website van de Waalse omroep RTBF. Paduart is gevraagd door Steely Dan-voorman Walter Becker, die hem zes jaar geleden zag optreden. Het optreden in Brussel is een onderdeel van Steely Dans 'Heavy Rollers'-tournee.

We All Love Ella – Omdat zangeres Ella Fitzgerald negentig jaar geleden werd geboren, heeft Verve een compilatie met van haar bekende songs uitgebracht. Ze worden uitgevoerd door diverse bekende pop- en jazzmusici, onder wie Chaka Khan, Natalie Cole, Queen Latifah, Ledisi, K.D. Lang, Michael Bublé, Dianne Reeves en Diana Krall met Hank Jones. De cd heeft als titel 'We All Love Ella: Celebrating the First Lady of Song' meegekregen.

JAZZFLITS nummer 13 staat 27 augustus op www.jazzflits.nl

PLATEN

HEADS UP: 'CANDY MOET VOLGENDE GROTE EXPORTPRODUCT NEDERLAND WORDEN'

Als het aan haar nieuwe label Heads Up ligt, moet Candy Dulfer het volgende grote exportproduct van Nederland worden. Dat zegt eigenaar Dave Love op de website Sentimento.nl. Dulfers debuteert bij het Amerikaanse label, de cd 'Candy Store', is zojuist wereldwijd verschenen.

Love heeft het gevoel dat Candy Dulfer niet altijd volledig door haar vorige platenmaatschappijen gesteund werd en wil haar introduceren bij een groter publiek. Daarvoor hoeft Candy Dulfer het muzikale roer niet om te gooien. Ze had 'Candy Store' al opgenomen voor ze bij Heads Up kwam en ze heeft niets hoeven aan te passen, zo vertelt ze op Sentimento.nl: "Toen Heads Up kwam gaven ze mij vrijheid, vertrouwen en hebben ze me volop gesteund in wat ik doe." De nieuwe cd is sterk Amerikaans georiënteerd: "Zelf houd ik van r&b tot soul en jazz. Dus heb ik voor die stijl gekozen. Verder is het een plaat met allemaal verschillende stijlen bij elkaar. Er zitten dansbare dingen in, maar ook ballads. Ook staan er nummers op die mensen niet van mij zouden verwachten, zoals bigband en latin. Het zijn allemaal eigen nummers en geen covers." Heads Up brengt ook platen uit van Michael Brecker, Joe Zawinul, Mike Stern, The Bad Plus, David Liebman, Richie Cole en de Jaco Pastorius Big Band.

JUBILEUM-CD GRONINGSE STAGEBAND TOONT ONTWIKKELING LAATSTE JAREN

De Groningse wethouder van Cultuur J. Dijkstra heeft 16 juni het eerste exemplaar in ontvangst genomen van 'Coming About', de jubileum-cd van de 25-jarige Stageband. De cd illustreert de ontwikkeling die de Groningse bigband de laatste jaren onder leiding van Jeroen Rol doormaakte.

De Stageband is een semi-professionele bigband uit Groningen. De band, bestaande uit conservatoriumstudenten, afgestudeerde muzikanten en gevorderde amateurs, heeft de afgelopen jaren diverse prijzen gewonnen, waaronder de eerste prijs in de topklasse op het Nationaal Big Band Concours 2007 te Hoofddorp, 12 mei. In dat concours won de Stageband in 2006 al de eerste klasse.

"In een net pak hardbop spelen, dat zou voor mij voelen als acteren. Voor andere mensen is dat wie ze zijn, en dan is dat ook te gek. Het is belangrijk muziek te creëren naar je eigen evenbeeld. Dat is je werk als muzikant."
Steven Bernstein (Volkskrant 24 mei 2007)

NIEUWSFLITSEN

Eddie Determeyer – Jazzjournalist Eddie Determeyer heeft voor zijn boek 'Rhythm is our Business: Jimmie Lunceford and the Harlem Express' een Award van de Amerikaanse Association of Recorded Sound Collections (ARSC) ontvangen. In de categorie 'Best Research in Recorded Jazz' werd hem de 'Best History'-prijs toegekend. Auteur Jos Willems kreeg in dezelfde categorie een 'Certificate of Merit' voor zijn 'All of Me: The Complete Discography of Louis Armstrong'. De ARSC bestaat sinds 1966 en richt zich op onderzoek van en informatieverstrekking over alle aspecten van 'recorded sound'. Het boek van Determeyer werd dit jaar besproken in JazzFlits 6 en 7; het boek van Willems in JazzFlits 9.

Tim Kliphuis – De nieuwe cd van violist Tim Kliphuis is uit. De plaat werd 9 april live opgenomen in Café Cossachok te Glasgow. Op 'Live in Glasgow' is Kliphuis te horen met Nigel Clark (gt) en Roy Percy (b). Zij speelden onder meer 'Sweet Georgia Brown', 'Caravan', 'Isn't She Lovely' en 'A Nightingale Sang in Berkeley Square'.

BBC Jazz Awards – Dave Brubeck krijgt de BBC Lifetime Achievement Award 2007. Dat werd begin juni bekendgemaakt door de Britse omroeporganisatie. Madeleine Peroux is winnaar van de International Award 2007. De prijzen worden 12 juli in Londen uitgereikt. Peroux zal daarbij zelf aanwezig zijn, Brubeck niet. Tijdens de ceremonie worden ook de winnaars van de overige BBC Jazz Awards bekendgemaakt, waaronder die voor 'Best Album', 'Best Instrumentalist' en 'Best Vocalist'.

Yoshi's jubileum-cd – Vanwege de commotie over de samenstelling van de jubileum-cd van Yoshi's Jazzclub in Oakland is deze door de club uit de handel genomen. De cd met fragmenten van optredens in de club, bevatte geen muziek van Afro-Amerikaanse jazzmusici en dat leidde tot verontwaardiging (zie ook JazzFlits nummer 11). Eerder verklaarde Yoshi's al dat er geen sprake was van het bewust uitsluiten van Afro-Amerikaanse musici en bood men excuses aan. Van de gewraakte cd zijn circa vijfhonderd exemplaren verkocht.

Margriet Sjoerdsma - Jazzvocaliste Margriet Sjoerdsma, van wie in 2006 haar debuut-cd 'With the whisper of a morning' uitkwam, zal dit jaar op het North Sea Jazz Festival haar opwachting maken. Op vrijdag 13 juli zijn Sjoerdsma en haar band te beluisteren. De finaliste van het Prinses Christina Concours 2002 wordt begeleid door pianist Dimitar Bodurov (winnaar van de Young Pianist Foundation Jazz Competition 2007), bassist Cord Heineking en drummer Bernhard Weichinger.

Melanie de Biasio – Zangeres Melanie de Biasio heeft in de categorie jazz een 'Octave de la Musique 2007' gekregen. Deze prijs voor Waalse/Brussels musici wordt jaarlijks uitgereikt op 21 juni, de dag van het Feest van de Muziek. De 'Octave' belooft creativiteit. Behalve De Biasio waren ook Tricycle, Ivan Paduart, Manu Hermia en Eric Legnini genomineerd.

De **JAZZFLITS** - festivalspecial staat 31 juli op www.jazzflits.nl

PODIA

STERREN ECM KOMEND THEATERSEIZOEN OP DIVERSE NEDERLANDSE PODIA TE ZIEN

In het komend theaterseizoen doet een aantal ECM-artisten/ensembles Nederland aan. De 'ECM Artists in Concert', onder wie Tord Gustavsen, Bobo Stenson en Jan Garbarek, komen onder meer in Lantaren-Venster te Rotterdam en het Bimhuis te Amsterdam.

Het North Sea Jazz Festival biedt 13 juli al een voorproefje in de Madeira Zaal van het Ahoy-complex, voor de gelegenheid omgedoopt tot 'ECM-stage'. Daar treden dan het Christian Wallumrod Ensemble, het Tomasz Stanko Quartet, Sfefano Bollani en het Enrico Rava Quintet op. Die avond wordt tevens het startsein voor de tournee gegeven.

(www.ecmrecords.nl)

WILLEMSTAD JAZZ 4 GOOD FESTIVAL MOGELIJK EEN BLIJVERTJE

Het charitatieve festival Jazz 4 Good in het vestingstadje Willemstad (Noord-Brabant) wordt mogelijk een jaarlijks terugkerend evenement, zo meldde organisator Arnold Birkhoff na afloop. Het festival bracht 8 juni ruim 10.000 euro op voor het Rotterdamse Sophia Kinderziekenhuis.

Jazz 4 Good bood jazz in zeven café's en restaurants. De meer dan duizend bezoekers konden naar optredens van onder anderen Deborah Carter, Frits Landesbergen, Joke Bruijs, het Sjoerd Dijkhuizen/Peter Beets Kwartet, het Tom Beek Quintet en Simon Rigter. Organisator Birkhoff kijkt voldaan terug: "Het was een avond met fantastische muziek en met superenthousiaste bezoekers. Er is door iedereen hard gewerkt en we zijn heel tevreden over het resultaat. Niet alleen hebben we een heleboel geld opgehaald voor een mooi goed doel, we hebben tevens een nieuw en hoogwaardig jazzfestival op de kaart gezet." Wat hem betreft is Jazz 4 Good een blijvertje en is de naam van het festival in het vervolg voor tweeërlei uitleg vatbaar: "4 Good in de zin van 'voor een goed doel', maar ook in de zin van 'voor altijd'."

Jazz 4 Good was een initiatief van Ronde Tafel 137 en opgezet om geld in te zamelen voor nieuwe apparatuur voor Sophia TV, het televisiestation van het gelijknamige kinderziekenhuis. Het festival werd mede mogelijk gemaakt door een aantal sponsors. Ter gelegenheid van het festival is een speciale cd uitgebracht, die ook nu nog te koop is en waarvan de opbrengst tevens naar Sophia TV gaat.

(www.willemstadjazz.nl)

VERVOLG PAGINA 1

AMSTERDAM KRIJGT HOOGLERAAR JAZZ

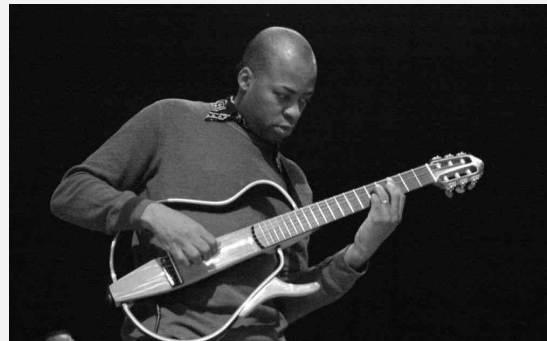
De leerstoel is een initiatief van het Conservatorium van Amsterdam, de Jazzorganisatie en de leerstoelgroep Muziekwetenschap van de UvA. Met deze leerstoel moet de wetenschappelijke reflectie op jazz worden gestimuleerd en de samenwerking tussen universitair onderwijs en kunstvakonderwijs verstevigd. Walter van de Leur promoveerde in 2002 aan de UvA op een proefschrift over Billy Strayhorn. Hij is betrokken bij het Dutch Jazz Orchestra en als docent verbonden aan het Conservatorium van Amsterdam.

NIEUWSFLITSEN

Robert Rook – Het concert van pianist Robert Rook op 21 juli in het Bimhuis te Amsterdam wordt op video opgenomen. Hij treedt er op met zijn trio met bassist Thomas Winther Andersen op bas en Dick Verbeeck op drums. Rook bracht recentelijk al de dubbel-cd 'Bimhuis Live' uit. Ook het daarop te horen concert werd op video opgenomen. De video-opnamen zullen op dvd worden uitgebracht.

Holland Bigband – 'Happy House', het debuutalbum van de Holland Bigband is verschenen. De plaat is in februari opgenomen en bevat twaalf composities van de bandleider Loet van der Lee in arrangementen van onder anderen Joan Reinders, Robbert Scherpenisse, Jan Wessels, Johan Plomp en Kurt Weiss. De Holland Bigband bestaat vijf jaar en heeft een nieuwe lichte muzikanten in de gelederen, zoals Werner Janssen, Bart Wirtz, Jorg Kaaij, Gerard Kleijn, Mike Booth, Kurt Weiss en Charly Zastra. 'Happy House' is bij de Online Jazzshop te koop en daar ook als mp3 te downloaden.

Pure Jazz Preview – Om de aandacht te vestigen op het komende Pure Jazz Fest, vond 17 juni een 'preview' plaats op de Grote Markt te Den Haag. Daar speelden het Cyrille Oswald Quartet, Wouter Hamel en Club Sinas, een bigband met enkele leden van de New Cool Collective. Het Pure Jazz Fest wordt 7 en 8 september in de Hofstad gehouden.

Lionel Loueke (Foto: Tony Daenen)

Lionel Loueke – Gitarist Lionel Loueke heeft een platencontract getekend bij Blue Note Records. Hij gaat in september de studio in om zijn eerste cd voor het label te maken. De Afrikaanse gitarist studeerde aan het Berklee College of Music te Boston en het Thelonious Monk Institute of Jazz te Los Angeles. Op dat laatste instituut kwam hij in contact met Terence Blanchard, van wiens sextet hij deel uit maakt. Met deze groep nam Loueke al platen op voor Blue Note.

ToBe Big Band Contest – De Windmill Big Band uit Alblasersdam heeft 23 juni in Papendrecht voor de tweede keer de ToBe Big Band Battle gewonnen. Volgens de jury, met Henk Meutgeert als voorzitter, hadden de secties een prachtige klankkleur, was sprake van scherp samenspel en waren de improvisaties van hoog niveau. De Groover Big Band uit Delft en de Sea Sound Big Band uit Hellevoetsluis kregen een eervolle vermelding. De Battle vond voor de tweede keer plaats.

De **JAZZFLITS** - festivalspecial staat 31 juli op www.jazzflits.nl

PRIJZEN

ORNETTE COLEMAN WINNAAR VAN VIER JJA JAZZ AWARDS 2007

Saxofonist Ornette Coleman is de grote winnaar van de JJA Jazz Awards 2007 geworden. Hij kreeg vier Awards, waaronder die voor 'musician of the year'. De Awards werden 28 juni door de Jazz Journalists Association (JJA) in New York uitgereikt.

Een selectie van de overige prijswinnaars:

Lifetime Achievement in Jazz

Andrew Hill

Jazz Album of the Year

Ornette Coleman: 'Sound Grammar'

Arranger of the Year

Maria Schneider

Singer of the Year

Roberta Gambarini; Kurt Elling

Ensembles of the Year

Ornette Coleman's Sound Grammar 4-tet (small ensemble)

Charles Tolliver's Big Band (large ensemble)

Trumpeter of the Year

Dave Douglas

Trombonist of the Year

Wycliffe Gordon

Tenor Saxophonist of the Year

Sonny Rollins

Alto Saxophonist of the Year

Ornette Coleman

Pianist of the Year

Andrew Hill

Guitarist of the Year

Pat Metheny

Acoustic Bassist of the Year

Dave Holland

Drummer of the Year

Roy Haynes

De winnaars werden door de ongeveer vierhonderd JJA-leden uit meer dan tweehonderd genomineerden gekozen. Het evenement vond dit jaar voor de elfde keer plaats. De volledige lijst van winnaars staat op www.JazzJournalistsAwards.com.

OVERIG

BNR NIEUWRADIO SCHRAPT WEKELIJKS PROGRAMMA 'DULFER JAZZ'

'Dulfer Jazz', het jazzprogramma van BNR Nieuwsradio, is eind juni uit de programmering van het station geschrapt. De nieuwe hoofdredacteur Paul van Gessel vindt het muziekprogramma niet passen bij de nieuwszender die hem voor ogen staat.

Voor Hans Dulfer was het hobby, zo vertelt hij in de Volkskrant, "maar ik vind het wel een beetje dom besluit: mijn programma was een van de best beluisterde van BNR Nieuwsradio, ik heb ook al veel reacties ontvangen op het verdwijnen: tientallen, en dat is veel voor een nachtprogramma. Ik zeg altijd dat jazz en zakendoen op elkaar lijken: in beide gevallen probeer je iemand te overtuigen. Maar misschien dat de nieuwe hoofdredacteur een antipathie jegens jazz voelt." Dat laatste ontkent Van Gessel in de Volkskrant, waar hij overigens ook een kanttekening plaatst bij de door Dulfer veronderstelde luisterdichtheid.

VIJFTIG JAAR RESEARCH SLAAT NEER IN NIEUW BOEK OVER NEW ORLEANS

Het medio juni verschenen boek 'New Orleans – de hartslag van de jazz' van Vlaming Jean-Pierre De Smet is de neerslag van vijftig jaar onderzoek. De Smet beschrijft hierin de wereldwijde verspreiding van de jazz vanuit New Orleans.

De Smet heeft zich gericht op de authentieke jazz. In het boek worden ontmoetingen met mensen als Bill Russell, 'Sweet' Emma Barrett, George Buck, Barry Martyn, Sammy Rimington, Pierre Clasesens en Rudy Balliu beschreven. Ook staat de schrijver stil bij markante plekken en momenten (Preservation Hall, het Jazz and Heritage Festival, Congo Square, het New Orleans Jazzmuseum, het jazzarchief van Tulane University etc.).

Jean-Pierre De Smet is ereburger van New Orleans. Hij gidst al bijna dertig jaar groepsreizen naar het Diepe Zuiden. In 1991 verscheen zijn boek 'New Orleans, Parel van het Diepe Zuiden'. Hij stond mee aan de wieg van de Lazy River Jazzclub, van de succesrijke Gentse Jazzkroegentocht en van de Delta en Magnolia Brassbands. 'New Orleans – de hartslag van de jazz' is verschenen bij uitgeverij EPO te Antwerpen en kost 20 euro.

SONNY ROLLINS HERDENKT ZIJN EERSTE CARNEGIE HALL-CONCERT

Vijftig jaar geleden, op 29 november 1957, speelde saxofonist Sonny Rollins voor het eerst in Carnegie Hall. Om dat te herdenken geeft hij 18 september een concert in de New Yorkse concertzaal. Vijftig jaar geleden wist hij zich omringd door bassist Wendell Marshall en drummer Kenny Dennis, nu zullen bassist Christian McBride en drummer Roy Haynes hem terzijde staan.

"The great Roy Haynes", zegt Sonny Rollins op de website allaboutjazz.com, "one of the top drummers in jazz history, has been my buddy and friend for many years." McBride is uitgenodigd op voorspraak van Haynes. Sonny Rollins: "When a musician is highly praised by all of his fellows, it means something. I am looking forward to having this opportunity to play with Christian." Het concert in Carnegie Hall wordt opgenomen voor Rollins' eigen label Doxy Records. De saxofonist zal 18 september ook een set met zijn vaste formatie spelen: Clifton Anderson (tb), Bobby Broom (gt), Bob Cranshaw (b) en Kimati Dinizulu (dr).

Vijftig jaar geleden speelde Sonny Rollins drie nummers in Carnegie Hall: 'Moritat', 'Sonnymoon for two' en 'Some Enchanted Evening'. Het optreden van zijn trio maakte onderdeel uit van een programma met Billie Holiday, Ray Charles en het Thelonious Monk Quartet met John Coltrane. Sonny Rollins stond twaalf jaar geleden voor het laatst in Carnegie Hall.

"De legendarische tenor- en trompet-'battles' waren okay, maar vonden in een totaal andere tijd plaats. Mijn filosofie luidt al sinds jaar en dag: muziek is geen sportwedstrijd. Wat heeft het publiek er aan als iemand iets bijzonder snel speelt? Niet tegen elkaar, maar met elkaar creëren we iets bijzonders."

Eddie Henderson, Jazz Thing, april/mei 2007

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

NIEUWE WORP 'JAZZ ICONS' AANSTAANDE

Het zal tot oktober nog enige maanden in beslag nemen, maar de volgende serie 'Jazz Icons' van Reelin' in the Years Productions komt eraan. De worp bestaat uit zeven dvd's. Aangezien producer David A. Peck hier en daar nog wacht op toestemming zullen er onder klein voorbehoud dvd's verschijnen van **Sarah Vaughan** met opnamen uit Zweden en Nederland (de jaren zijn 1958 en 1964), **Charles Mingus** in Noorwegen en België (het jaar: 1964, met Eric Dolphy en Clifford Jordan) en van **John Coltrane** met beelden uit 1960, 1961 en 1965. Die registraties uit onder meer Duitsland en België van Trane met Wynton Kelly, Paul Chambers en Jimmy Cobb, bevatten ook optredens met de gasten Oscar Peterson en Stan Getz. Uiteraard ook het kwartet van Coltrane met McCoy Tyner, Reggie Workman (!) en Elvin Jones. 'Wes Montgomery Live in 1965' is volgens de opgave van genoemde Peck de bekende Nederlandse opname met Pim Jacobs, broer Ruud en Han Bennink. Hun blues krijgt nu de titel 'I Love Blues'. Verder ook werk van Montgomery uit weer België en Engeland (1965).

Uit Nederland, België en Zwitserland (1963 en 1964) komen filmbeelden onder de titel '**Dexter Gordon Live**'. In het Zwitserse aandeel drumt Art Taylor. Voor de liefhebbers is er straks ook '**Dave Brubeck Live**' in 1964 en 1966. Dat is het beste kwartet met Paul Desmond, Gene Wright en Joe Morello. Naar verluidt gefilmd in België en Duitsland. '**Duke Ellington Live in 1958**' (2 november) is het concert dat de Avro-tv voor een gedeelte heeft uitgezonden. Nu zou het compleet op dvd staan, dus inclusief 'Diminuendo in Blue' en 'Crescendo in Blue', in Db klinkend, volgens David Murray. Het was een feature voor tenorist Paul Gonsalves, die er na Newport in 1956 beroemd mee werd en bovendien het orkest opnieuw in de belangstelling bracht. Overigens bestaat de compositie uit twee delen, die onder de nummers 107 en 108 in het bandboek zaten.

Het wereldwijde succes van de eerste serie Jazz Icons zal er wel voor zorgen dat in of rond oktober deze veelbelovende nieuwe worp ook ons land zal bereiken.

FESTIVAL JAZZ OP HET DAK

Het is voor de vijfde keer dat VPRO Jazz en VPRO Backstage het minifestival Jazz op het Dak organiseren. Het is een zomeravond-evenement op het dak van Science center NEMO aan het Oosterdok 2 in Amsterdam. Vrijdag 6 juli spelen Manu Katché Neighbourhood uit Frankrijk en het Trio Beninink, Borstlap, Glerum. De afterparty die dag vindt plaats in het Bimhuis met medewerking van de Italiaanse pianogigant Stefano Bollani & DJ Philippona. Zaterdag 7 juli is er plaats op het dak voor Eric Vloeimans' Gatecrash en, uit de VS komt het kwartet van pianist Vijay Iyer met, naar ik aanneem, ook de altist Rudresh Mahanthappa. Indiase muziek-cultuur en de fusie met Amerikaanse jazz gaan daar zeker hand in hand. Die afterparty in het Bimhuis wordt verzorgd door de Vera Westera Band en DJ Jaïrzinho. Beide avonden, voor wie ten onrechte thuis blijft, worden live uitgezonden tussen 20.00 en 24.00 uur, op Radio 6.

OBSCURE STITT-OPNAME IN SAVOY COLLECTIE

Het zijn glorieuze tijden voor de fervente jazzverzamelaar. Uit alle hoeken en gaten duiken tegen spotprijzen de meest uiteenlopende registraties op. Nu is er weer een box met tien cd's uit het verleden van Savoy Jazz, ofwel 'The Savoy Jazz Collection', met daarin bekend geraakt een tamelijk onbekende opname van saxofonist Sonny Stitt uit 1981. Temidden van wel bekende opnamen uit de jaren veertig en vijftig van onder anderen Stan Getz, Dexter Gordon, Erroll Garner, John Coltrane (Wilbur Harden) en Milt Jackson zit die Stitt: 'Just in case you forgot how b a d he really was'. Recorded live at the Keystone Korner in San Francisco – september 1981, en dat was een jaar voor zijn overlijden. Behalve Stitt spelen ook John Handy, Richie Cole, Bobby Hutcherson, Cedar Walton, Herbie Lewis en Billy Higgins. In 'Wee' van Denzil Best spelen de saxofonisten allen alt. Hutcherson heeft in dat stuk evenwel geen enkele consideratie met de heren altisten en hun opdringerige uitspattingen. Hutcherson zegeviert. Het publiek in die Korner had dat ook al snel door. De box op Brilliant Jazz moet het doen zonder informatie. Dat is wel te betreuren voor wie niet over de mogelijkheden beschikt die info te achterhalen. Voor de 10-cd-box betaalde ik bij Aldi 7,50 euro. Daarover hoeft niet te worden getreurd.

DIG d'DIZ OP JAZZ 'N PULZ

Het label Jazz 'n Pulz van producer Bob Hagen komt in het najaar met vijf nieuwe producties op de markt. Voor Dig d'Diz is het inmiddels tien jaar geleden dat ze tijdelijk fuseerden met het Mondriaan String Quartet. Ook op deze nieuwe cd is de bezetting: Jan Menu (baritonsax), Maarten van der Grinten (gt) en Jan Voogd (b). De formatie bestaat al sinds 1989. Twee jaar later kwam de eerste cd uit op het Riff label. De overige groepen die Jazz 'n Pulz op cd zal uitbrengen zijn Continuity met Bert Boeren, Sjoerd Dijkhuizen en Maarten van der Grinten; het Niels Tausk Kwintet met onder anderen Ferdinand Povel, en het Ivan Paduart Kwartet met Fay Claassen en David Linx. Surfcake, ten slotte, is een fusiogroep onder leiding van gitarist Jurek Cruysberg.

DELOITTE JAZZ AWARD EN HET PRIJZENGELOED

Ja, natuurlijk is het voor de winnaar van de Deloitte Jazz Award mooi meegenomen om na een half uurtje spelen 20.000 euro te incasseren. Maar, ik kan me wederom niet voorstellen dat ook dit jaar de verschillen zo groot waren dat voor de 'verliezers' een bedrag van 2.500 euro gerechtvaardigd is. Bovendien meldde juryvoorzitter Peter Krom dat de verschillen weer heel klein waren. Dat levert toch een geweldige discrepantie op als je het prijzengeld nog eens onder de loep neemt? Waarom zou je volgend jaar de verdeling niet eens aanpassen en de winnaar 15.000 euro geven, en de nummers twee en drie ieder 5.000 euro? Zodoende kunnen ook de anderen in de gelegenheid worden gesteld om bijvoorbeeld een klinkende cd te maken en die vervolgens gebruiken als onontbeerlijk visitekaartje.

(In een reactie meldde Peter Krom dat het geldbedrag voor de winnaar zo hoog is omdat de prijs 'een echte impact op zijn/haar muzikale ontplooiing' moet hebben. Het bedrag wordt zeker niet verlaagd. De andere twee finalisten krijgen eigenlijk geen prijs, maar 'een behoorlijk bedrag voor het optreden' – redactie).

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

CRITICI OP ZOEK NAAR DE JAZZCANON

Jazzmusici hebben van critici doorgaans geen hoge pet op; ze kennen het vak niet, zijn bevooroordeeld, houden geen rekening met de omstandigheden waaronder muziek gemaakt wordt, enz. In februari 1961, in Miles Davis' appartement, onderwierpen enkele critici zich aan een soort omgekeerde persconferentie: de musici stelden de vragen. Horace Silver: Aan welke eisen moet een jazzcriticus voldoen? Er kwam niet veel uit, maar Martin Williams, altijd serieus, betoogde dat niet ieder die schrijft een echte criticus is. En Nat Hentoff voegde eraan toe, dat er, vooral in Amerika, maar weinig waren. Davis was genegen Hentoff onder hen te scharen, maar wilde wel de erkenning dat hij dat aan de musici te danken had. "Want weet je nog, J.J. [Johnson], wanneer Hentoff jazzcriticus werd? Toen wij hem aan zijn eerste schnabbel hielpen."

De scène komt voor in een belangrijke studie van John Gennari, waarin eveneens de rollen worden omgedraaid. De geschiedenis van de jazz, althans de mijlpalen ervan, wordt niet beschreven aan de hand van de muziek zelf, maar door hetgeen de begeleidende pers erover schreef. Hád de kritiek overigens wel invloed op de gang van zaken of gaat de jazz toch zijn eigen gang? Zo eenvoudig liggen de zaken niet. Critici deden meer dan zich bij hun leest houden: ze schreven hoesteksten, produceerden platen, organiseerden concerten ...

Twee vertegenwoordigers van de eerste lichtung, John Hammond en Leonard Feather, ontmoetten elkaar in 1935. Hammond had in 1933 reeds de supervisie van de laatste opnamen van Bessie Smith en de eerste van Billie Holiday. Feather speelde zelf, organiseerde platensessies, schreef songs en probeerde die aan zijn medemusici te slijten. Maar er is meer: het gaat ook over de inbreng van de bevolkingsgroepen, gemeleerd door een scala van sociale en culturele achtergronden. Hammond is een telg uit een rijk geslacht en voorstander van een zo'n puur mogelijke, zwarte cultuur. De liberale Feather, Britse immigrant van Joodse afkomst, tilt de muziek graag naar een hoger plan. Wat hen aanvankelijk verbond, drijft hen later uit elkaar, getuige bijvoorbeeld hun verschillende houding tegenover de muziek van Duke Ellington.

Ook critici zijn in hun jeugd 'gewone' liefhebbers geweest: tijdens de algebrales schielijk een blik slaan in een blaadje dat je onder de schoolboeken had geschoven, samen naar platen of de radio luisteren, het tegen elkaar opbieden van kennis over de details van de uitvoering, het oprichten van een hot club, dat alles ingegeven door je te willen onderscheiden van anderen in hun onwetendheid en met een slechte smaak. De instelling heeft ook altijd een anti-commerciële, esthetische kant gehad, al zal dan later blijken dat het lastig te balanceren is op de dunne naad tussen artisticeit en populaire consumptie. Als je eenmaal ouder was en je bleef de muziek aanhangen, zoals Martin Williams, wilde je de muziek ontdoen van zijn puberale associaties: "I wanted to be able to discuss it as if it were artistic and not just a teenage enthusiasm." Typerend voor jazz is overigens dat er altijd behoefte is geweest de muziek te wikken en te wegen, terwijl je je van bijvoorbeeld een gospeluitvoering niet kunt voorstellen dat die door een criticus wordt besproken.

In de jaren dertig drong het besef door dat de jazz geschiedenis had gemaakt en verschenen de eerste boeken. Weliswaar verrieden ze nog de neerslag van de bevolgen liefhebber. Gennari bespreekt ze stuk voor stuk. Hij onderstreept het belang van Marshall Stearns, wiens werk aan de in de jaren vijftig gehoorde roep voldoet om een intellectuelere benadering. Nog later verschijnen de academische studies en werken gebaseerd op close reading-methoden.

In de jaren zestig waaiert de jazz alle kanten op. Er is een militante richting, die gevoed wordt door de strijd om gelijke burgerrechten en het ontwaken van de Afrikaanse afkomst. De muziek in Europa lijkt een eigen tak te vormen en er is een omarming van rock-elementen. Ron Welburn merkt op dat je in bladen als DownBeat niet langer advertenties zag voor akoestische instrumenten, maar voor gitaren en elektrische instrumenten: "Er was die onophoudelijke, metaalachtige muur van geluid die het jazzgeluid leek binnen te dringen en te vervangen." De critici hebben het er duidelijk moeite mee en Gennari signaleert tal van inconsequenties in hun redeneringen. Als een van de weinigen weet Ralph Gleason – in 1967 medeoprichter van het blad Rolling Stone – een brug te slaan tussen enerzijds 'to reconcile the music's ceaseless forward-moving energy' en de 'equally strong impulse to commemorate and celebrate its history and tradition'.

Een jongere generatie critici dient zich aan, onder wie een aantal zwarten: Stanley Crouch en Greg Tate. Er wordt teruggerepen op de essays van Ralph Ellison. Gary Giddins richt een repertoriumorkest op, dat werken uitvoert van de grote voorgangers. Naar aanleiding van de controverse rond Ken Burns' televisiedocumentaire houden tien critici een rondetafelgesprek, dat uitmondt in de bundel 'The Future of Jazz' (A Cappella Books, 2002), niet te verwarren met 'Future Jazz' (Oxford University Press, 1999), een bundel van nóg een van de nieuwe critici, Howard Mandel. In zijn zoektocht naar de vaste, intrinsieke waarden in de jazz gaat Gennari in een van zijn laatste hoofdstukken na hoe in geschrift (en in de film) is omgegaan met de erfenis van Charlie Parker. Dit rijke boek biedt veel meer dan hierboven kan worden aangeept; het is verplichte kost voor jazzvorsers.

John Gennari. Blowin' hot and cool : jazz and its critics. – Chicago : University of Chicago Press, 2006. – 480 pag. – ISBN 0-226-28922-2 geb. Prijs 39 euro

JAZZFLITS nummer 13 staat 27 augustus op www.jazzflits.nl

CD-RECENSIES

LEO RECORDS 25TH ANNIVERSARY

Loft, Köln Leo Records

In tien jaar tijd kan er een hoop veranderen. Toen het Britse Leo Records in januari 1995 in Londen z'n vijftienjarig bestaan vierde, droeg het programma van het festival in Londen duidelijk de sporen van het verleden. Het label begon ooit met het uitbrengen van muziek uit de voormalige Sovjet-Unie, en naast pianist Vyacheslav Ganelin (de leider van het Ganelin Trio, en verantwoordelijk voor catalogusnummer 001) gaven ook zijn landgenoten Sergey Kuryokhin en Sainkho Namchylak acte de presence.

Anno 2004 (19-21 november) zag het programma van de festiviteiten voor het 25-jarig bestaan er heel anders uit. Het werd opgenomen voor de nu verschenen cd 'Loft'. Ditmaal niet in Engeland, maar in Keulen, en met nog maar één Rus, en dan nog een die al jaren in het Westen woont (pianist Simon Nabatov). Verder een aantal andere musici die inmiddels een ruime vertegenwoordiging hebben in de Leo-catalogus. En dat zijn voornamelijk West- en Midden-Europese improvisatoren. Ze traden drie dagen lang in de Loft op in bestaande en ad hoc-formaties. Een voorbeeld van de eerste: het prachtige Clarinet Trio van Gebhard Ullmann. Een speels ensemble, dat gecomponeerde en geïmproviseerde delen soepel combineert en integreert, en ritmische passages afwisselt met open klankvelden. Voor liefhebbers van de basklarinet is er trouwens veel te genieten, want ook de fenomenale Rudi Mahall is hier te beluisteren, in duo met pianiste Aki Takase. Hier staat humor ook op de lijst van ingrediënten. Af en toe wordt er door de twee heerlijk geschmierd en de jazz is hier ook nooit ver weg.

Ook multi-instrumentalist Fran Gratkowski is op (contra)bas-klarinet te horen, allereerst in duo met de Chinese Xu Fengxia. Zij bespeelt de guzheng, een liggend soort citer. De onaardse klanken van Gratkowski's blaasinstrument zorgen samen met de oosterse staccati voor een klankwereld die volstrekt uniek is. Getweeën zorgen ze voor het boeiendste stuk van de dubbel-cd. Gratkowski is ook nog eens te horen in een heftig trio met Nabatov en drummer Paul Lovens, en in kwartetbezetting met vocaliste Lauren Newton erbij. Newton is daarnaast een drietal nummers solo te horen. Haar regelmatige duopartner, saxofonist Joachim Gies, vult ruim twintig minuten samen met drummer Denis Stilke, waarbij Gies verrassend genoeg percussiever speelt dan z'n slagwerkpartner. Geen normale saxofoontoon te bekennen, maar wel een beluisterenswaardig en zeer subtiel eindresultaat.

(Herman te Loo)

SONNY CRISS The Complete Imperial Sessions Blue Note

Altsaxofonist Sonny Criss (1927-1977) is op mysterieuze wijze overleden. Zelfmoord zei men. Maar een dag tevoren informeerde hij nog telefonisch bij Muse Records-producer Joe Fields of de cheque al was gepost. Dat doe je toch doorgaans niet als je er uit wilt stappen, tenzij je familie en kennissen op een dwaalspoor wilt zetten. Ten afscheid, of zo. Technisch zeer begaafd op z'n instrument wist hij zich in het Parkertijdperk goed staande te houden, waar anderen de altsaxofoon aan de kant zetten omdat Parker nou eenmaal de onoverwinnelijke was. Er is zelfs een voorbeeld waarop Criss met succes de degens kruist met Parker. Het is een cd op Jazz Chronicles of Fresh Sound: 'Bird and Chet Live (met Criss) at the Trade Winds' in Inglewood, CA. (1952).

Drie verschillende bemanningen voor even zoveel Imperial-lp's, zijn ondergebracht op de dubbel-cd 'The Complete Imperial Sessions'. De titels zijn 'Jazz USA', 'Go Man' en 'Sonny Criss Plays Cole Porter'. Alle opgenomen in 1956. Onder de medewerkers bevinden zich Barney Kessel, Sonny Clark, Kenny Drew, Leroy Vinnegar en de ondergewaardeerde drummer Chuck Thompson.

Sonny Criss, laat dat duidelijk zijn, had een geluid zo persoonlijk als zijn vingerafdruk, een techniek waarop velen jaloers waren en een vibrato dat weer niet bij iedereen in de smaak viel. Vooral in de ballades zit dat vibrato wel heel dicht in de buurt van melodramatisch gevele. Moeilijk te zeggen welke opname van de drie de voorkeur heeft. De snelle stukken zijn sowieso in de meerderheid op deze dubbel-cd. Bij de notenracerij voelt hij zich kennelijk het meest op zijn gemak. Want 'forward motion' of niet, Criss kon snel spelen zonder dat de 'haast' het resultaat beïnvloedde. Alleen zijn overlijden swingde niet echt, zijn muziek zeer zeker wel.

(Jaap Lüdeke)

JASON SMITH Tipping Point MoonJune Records (www.moonjune.com)

Voor drummer Jason Smith is 'Tipping Point' de tweede cd van zijn trio met bassist Dave Carpenter en pianist Gary Husband. De live-opnames zijn gemaakt in de Jazz Bakery in Los Angeles. Als je kijkt naar de componisten van wie het drietal stukken speelt, is meteen een soort muzikaal credo gesteld: John McLaughlin, Keith Jarrett en Kenny Wheeler. Drie van de leukste muzikanten op het raakvlak van jazz, improvisatie en rock. Met de Fender Rhodes van Husband onder handbereik klinkt de groep ook anders dan het klassieke jazz-pianotrio. Stevige grooves en vamps, en een rockachtige drive bepalen het geluidsbeeld. Wat verder voor de groep pleit, is dat geen van drieën zich demonstratief in de kijker speelt. Hoewel twee van de stukken het kwartier benaderen, is de indruk toch dat er compact wordt gespeeld. Vaardig, to the point, helder en inventief, dat zijn de karakteristieken van Smiths trio, dat voor de duidelijkheid misschien meer gebaat zou zijn bij een groepsnaam. (Herman te Loo)

Heeft u jazznieuws? Zo'n 2.500 **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.

CD-RECENSIES VERVOLG

GRATKOWSKI/ROBERTSON/NABATOV/ MANDERSCHIED Celebrations Leo Records

Dit min of meer ad hoc-kwartet (de heren kennen elkaar in allerlei andere verbanden wel) kwam in januari 2006 samen op het Keulse podium Loft. Met twee klankboetseerders als trompettist Herb Robertson en rietblazer Frank Gratkowski werd het concert vooral een feest van klankkleuren. Vanuit een verstild begin wordt er op 'Celebrations' voorzichtig gebouwd aan een muzikaal spinsel dat alle kanten op kan. En dat doet het ook. Soms wordt er een puls opgepakt, met name door bassist Dieter Manderscheid, dan weer wordt er een onheilspellende sfeer neergezet met de contrabasklarinet van Gratkowski in de hoofdrol. In 'Celebrations III' (de heren waren duidelijk niet van zins de afzonderlijke improvisaties titels te geven) speelt Robertson onverwacht een prachtige ballad-achtige melodielijn, subtiel aangevuld door Manderscheid. Als pianist Simon Nabatov zich erbij voegt, gaat de muziek met een percussieve inslag naar een zinderende climax. Zo mogen wij dat graag horen. Ook het subtiele boventoonspel van de blazers plus de met e-bows (een soort elektronische strijkstok) bewerkte pianosnaren in 'Celebrations IV' rechtvaardigen de aankoop van deze cd. (Herman te Loo)

VANSINA/VERBRUGGEN/GUDMUNDSSON TRIO Featuring Magic Malik en Jozef Dumoulin Tokio Quantize RAT Records (www.ratrecords.biz)

Meerdere malen heb ik al beweerd dat de jazzmuziek ook in België floreert. De formaties die met hun internationale niveau al tot ver over de landsgrenzen bekend zouden moeten zijn, kan je niet meer tellen. Maar nog steeds zit er niet genoeg schot in de culturele uitwisselingen met landen binnen Europa, om daarmee maar te beginnen. Met Jazz Meetings, waarbij Europese betrokkenen kennismaken met geselecteerde groepen, worden serieuze pogingen ondernomen in België, Duitsland en Nederland. Maar je leest of hoort zo weinig over de resultaten, naderhand.

Dit VVG Trio zou ook ten minste gevraagd moeten worden voor de grote Europese festivals. Ze verdienen het. Vansina op alt/sopraansaxofoon komt na het muzikale succes van 'In Orbit', op de dubbel-cd 'Tokio Quantize' weer met een zalige variatie aan composities op de proppen, bassist Gulli Gudmundsson trouwens ook. Het weldadige onderscheid in de stukken wordt mede bepaald door de ritmiek van drummer Teun Verbruggen en ze zorgen voor sterke solobijdragen van Vansina, toetsenist Dumoulin en de gezegende fluitist Magic Malik. In muzikaal opzicht is dit wederom een winnaar. (Jaap Lüdeke)

THE PIERRE COURBOIS 5/4 SEXTET Révocation DayBreak/Challenge

Een heel album in dezelfde maatsoort en dan ook nog een groep die genoemd is naar die maatsoort. Drummer Pierre Courbois, toch al niet bang om op te vallen, is ervoor verantwoordelijk. Met z'n zessen in 5/4. Die zes zijn naast Courbois: Toon de Gouw (tp), Ilja Reijngoud (tb), Jasper Blom (ss,ts), Willem Kühne (p) en Niko Langenhuijsen (b). In het Amsterdamse Bimhuis werden de zeven composities van Courbois opgenomen. Het was aanvankelijk niet de bedoeling een cd te maken van het concert. Maar technicus Micha de Kanter liet, zoals dat heet 'een tape meelopen'. Het resultaat, 'Révocation', is een cd met een royale vijfenzeventig minuten muziek.

Swingen doe je officieel in 4/4, maar deze band wijkt af van de gebaande weg en weet in vijfkwart toch 'te swingen als de nete', om met Deelder te spreken. Een blues in 5/4? Latin in 5/4? Een ballad in 5/4? Zelfs free-jazz in 5/4! Het kan allemaal als het aan Courbois ligt. De cd valt op door de originaliteit en eigenzinnigheid van de composities. Alle solisten passen in het plaatje en doen alsof de maatsoort hun dagelijkse werk is... 'Februari 1953' begint in georganiseerde chaos; even later lijkt het een dronken circusorkestje – kostelijk! Op de achterkant van het cd-hoesje prijkt de foto van saxofonist Mete Erker, die één keer inviel. Zo krijgt Jasper Blom natuurlijk nooit de beroemdheid die hij verdient! Zijn solo in 'Cubic Roots' zegt genoeg. Het mooie van dit album is dat de maatsoort niet zo belangrijk is. Het gaat om het gevoel dat door de muziek wordt overgebracht. En dat laatste is niet afhankelijk van een metronoom.

(Peter J. Kortten)

DE STRAIGHTHEAD(?) -CD VAN DE MAAND

TINEKE POSTMA A Journey That Matters Foreign Media Jazz

De muziek op 'A Journey That Matters' ademt internationale klasse waarin solisten en arrangementen volledig tot wasdom komen. Tineke speelt sopraan-, alt- en tenorsaxofoon. Het repertoire bestaat uit eigen stukken en werk van Ellington en Strayhorn. De arrangementen, mooi op maat gesneden, zijn van Postma en Johan Plomp. Deze cd zal Tineke Postma nog meer aanzien verschaffen in de internationale jazzwereld. Het is een chique productie.

(Jaap Lüdeke; zie ook de recensie op pag. 9 in JazzFlits 11)

Tracks van de cd van de maand zijn in juli te horen in het programma Lüdeke Straighthead(?) op Radio 6 (iedere 1ste en 3de zaterdag van de maand om 16.00 uur en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl).

CD-RECENSIES VERVOLG

GIANLUCA PETRELLA

Indigo

Blue Note

De Italiaanse trombonist Gianluca Petrella treedt niet op een dusdanige manier voor het voetlicht dat je van hem al ettelijke cd's in huis hebt. Wel won hij vorig jaar in de categorie Rising Star van de DownBeat Critics Poll zomaar bij de trombonisten. Onder de hoede van trompettist Enrico Rava begint hij toch hier en daar op te vallen. Het resulteerde zelfs in een nominatie voor Artist Deserving Wider Recognition verbonden aan de Paul Acket Award 2007 van het North Sea Jazz Festival.

Gianluca Petrella (Bari, maart 1975) maakte de cd 'Indigo' in 2005 voor Blue Note, aangezien directeur Bruce Lundvall het raadzaam acht af en toe ook Europeanen een kans te geven. Als de juichkreten van daar beklijven wordt de lancering van cd's in de VS overwogen. Op die manier bracht het label vroeger al Amerikaanse musici eerst uit in Japan. Na succes daar, volgde distributie op de thuismarkt. Zoiets. Petrella is een trombonist met een vette wervende sound die geheel klaar is voor zijn frisse ideeën, die weer verwerkt worden in aanstekelijke solo's, dito arrangementen ('Mood Indigo') en allerlei composities. Het credo is afwisselen en kleuren. Ook dat heeft Petrella goed in de gaten. Zeggende muziek maken, daar staat hij voor. Hij leerde vast en zeker veel van leermeester Enrico Rava.

(Jaap Lüdeke)

EBERHARD WEBER

Stages of a long journey

ECM

'Stages of a long journey' is het opschrift bij het concert dat ter ere van de vijftenzestigste verjaardag van bassist Eberhard Weber plaatsvond in zijn woonplaats Stuttgart in maart 2005. Een veelzeggende titel voor een verjaardagsconcert waarmee Weber met zijn vaste kompanen Jan Garbarek op sopraan- en tenorsax, Rainer Brüninghaus op piano en percussioniste Marilyn Mazur op een indrukwekkende carrière terugblijkt. En voor de gelegenheid ook vergezeld van vibrafonist Gary Burton, pianist Wolfgang Dauner en het SWR Stuttgart Radio Symfonie Orkest.

'Stages of a long journey' is onmiskenbaar een Weber-album. De bassist laat op zijn elektrische 'staande' bas de voor hem zo typerende glissando-tonen horen. Toch is de cd anders dan we zijn gewend. Met name de orkestrale arrangementen voegen een nieuwe dimensie toe aan het werk van Weber. De sfeer is evenwel identiek aan zijn andere werk. Het album is geen sentimentele terugblik. Want ofschoon het werken van ouder datum en van andere uitgaven bevat, zijn de uitvoeringen nieuw en oorspronkelijk. Opmerkelijk zijn de bijdragen van Reto Weber en Nino G. op respectievelijk hang (een modern percussie-instrument verwant aan de steel-drum) en 'human beatbox'. Weber schuwt nieuwe ontwikkelingen niet. 'Stages of a long journey' is een klassiek Weber-album met een nieuwe toonzetting die verrassend en origineel is. Een groots eerbetoon voor een geweldige bassist. De aanschaf waard, al was het maar om de laatste track 'Air', waarop Weber solo speelt.

(Frank Huser)

TORD GUSTAVSEN TRIO

Being there

ECM

Pianist Tord Gustavsen excelleert in de kunst van de beschouwing. Na 'Changing Places' (2002) en 'The Ground' (2005) is nu 'Being There' de derde loot aan de stam van de boom van de Lyriek. Door Gustavsen nadrukkelijk gezien als trilogie. Terughoudendheid en een omzichtige benadering kenmerken zijn composities en spel. Dit geldt ook voor zijn bandleiden, Harald Johnson op contrabas en Jarle Vespestad op drums. Het spel van de laatste doet denken aan dat van drummer Paul Motian, met de lichtvoetige beroering van vellen en bekkens. Het is fijnzinnig en lyrisch. Als kleine danspatronen, bijna zwevend met een voortdurend besef van stilte. Gracieus en diepzinnig. Af en toe is er in de zich langzaam ontwikkelende thema's verwantschap met het werk van Satie. Aarzelend en doortastend tegelijk. Muziek voor ballet, met de frêle melodieën. 'Being there' is van een bijna devote schoonheid. Een schitterend album. (Frank Huser)

STICKS, STRINGS AND VIBES

Sticks, Strings and Vibes

Studio Baumgarten

Het gebeurt niet zo vaak dat een debuutalbum van meet af aan zoveel indruk op me maakt. 'Sticks, Strings and Vibes' van het nieuwe kwartet van contrabassist Philip Baumgarten, gitarist Thomas Hilbrandie, drummer Eddy Lammerding en Johan Veldkamp op vibrafoon, is daarin geslaagd. Het bevat fijnbesnaarde ballads, levendige nummers in up-tempo, swing en bluesy melodieuze shuffles. Verder is sprake van knappe arrangementen, een goede balans tussen vibrafoon en elektrische gitaar, en een degelijk en tegelijk speels fundament van bas en drum. Om met het laatste te beginnen, het valt op hoe inventief bassist en drummer acte de presence geven. Drummer Eddy Lammerding excelleert in spitsvondige rushes en fantasievolle ritmes. Hij volgt en complementeert adequaat het spel van de anderen, maar schroomt niet om verrassende accenten te leggen. Slagwerk dat iets toevoegt. Baumgarten op contrabas legt een warm fundament en schept ruimte met markante 'walking bass'-lijnen en creatieve solo's, terwijl Veldkamp op vibrafoon en Hilbrandie op gitaar interessante duetten (en duels) creëren. Het is de verdienste van het kwartet dat het helder blijft. Een combinatie van vibrafoon en elektrische gitaar kan ontaarden in een 'wall of sound', maar niets daarvan op deze plaat. Het is transparant met inzichtelijke composities en lucide samspel. 'Sticks, Strings and Vibes' is een voortreffelijk debuut van de goed op elkaar ingespeelde gelijknamige band die een natuurlijke sound koppelt aan een fantasierijke uitwerking. Straightahead-jazz in optima forma!
(Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG

KONITZ/SOLAL
European Episode/Impressive Rome
 Cam Jazz

In 1968 zat altsaxofonist Lee Konitz in de VS een beetje op een dood spoor. Hij had weinig optredens, want voor de mainstream was hij te eigenzinnig en voor de oprukkende free jazz te bescheiden en te subtiel. Gelukkig vond hij in Europa een gewillig oor. En dat is niet zo vreemd, want Konitz' spel en muzikale opvattingen verraden eerder een Europese dan Amerikaanse sensibiliteit. Hij werd in Rome gevraagd voor een plaatopname met als begeleider de Franse pianist Martial Solal en dat sprak hem aan. Ook bassist Henri Texier en drummer Daniel Humair bleken perfecte partners voor de Amerikaan, zo blijkt uit deze voorbeeldige heruitgave 'European Episode/Impressive Rome'.

Op 28 oktober, één dag voor Konitz 41ste verjaardag, maakte het kwartet de opnamen die oorspronkelijk op het Italiaanse Campi-label werden uitgebracht op twee lp's, 'European Episode' en 'Impressive Rome'. Cam Jazz brengt ze nu in één doosje als dubbel-cd uit. De muziek klinkt, bijna veertig jaar later, nog even fris, door de bepaald niet verouderde aanpak. Het viertal speelt grotendeels standards, maar op een niet-standaardmanier. De melodieën worden gespeeld alsof ze ter plekke worden geïmproviseerd, speels, vederlicht en avontuurlijk. Dat vraagt om eindeloos herbeluisteren, waarbij de luisteraar rijkelijk wordt beloond. Er wordt met een grote boog om ieder cliché heen gelopen en dat levert een zeldzame diepgang op. De eerste versie (take is absoluut niet het juiste woord) van 'Loverman', die op disc 2 staat, is van een bloedstollende schoonheid. Pure kippenvelmuziek.

Solal blijkt inderdaad de perfecte partner voor Konitz. Beide kennen hun jazzpappenheimers, maar gooien als het ware de ladder weg waarmee ze naar die jazzkennis zijn geklommen en komen tot een sublieme heruitvinding van de improvisatie. Wie Solal hoort spelen, moet af en toe aan Guus Janssen denken, zeker wanneer hij in de 'Collage On Standards' (op disc 1) met de hoogste toetsen van de piano een hi-hat nadoet. Bewuste imitatie van de Nederlander, of puur toeval? Het wijst zeker op een verwante geest.

Het enige kleine smetje op de opnamen, is de elektrische versterking die Konitz af en toe op z'n alt zet. Dat levert een ouderwetsig geluid op dat zijn heldere, authentieke saxofoon sound een beetje te niet doet. Gelukkig zet hij het middel sporadisch in, en blijft de schade beperkt.

Die elektronische narigheid zal zeker achterwege blijven als de twee (inmiddels) tachtigjarigen elkaar weer treffen op het Darling-podium van het North Sea Jazzfestival. Op zondag 15 juli kunt u getuige zijn van een duoconcert van twee bepaald niet gefossiliseerde veteranen.

(Herman te Loo)

DE BESTE TRACKS VAN LOUIS ARMSTRONG

Zoals gekozen door Alyn Shipton en trompettist Humphrey Lyttelton voor het programma Jazz Library op BBC Radio 3.

AANBEVOLEN ALBUMS:

Early Years

The Complete Hot Five and Hot Seven Recordings, Columbia Legacy C4K 063527
 King Louis, Proper Properbox 93
 Hot Fives and Sevens, JSP JSP100

1930s Big Bands:

Heart Full Of Rhythm, Decca/GRP
 Rhythm Saved The World, Decca/GRP

All Stars:

The California Concerts, GRP/MCA
 Satch Plays Fats, Sony (Columbia)
 Louis Armstrong Plays W C Handy, Columbia

DE BESTE TRACKS:

Mack the Knife

Album: The Entertainers; label: Joker/Entertainers

Blue Turning Grey Over You

Album: Satch Plays Fats; label: Sony

Savoy Blues

Album: The Complete Hot Five and Hot Seven Recordings; label: Columbia Legacy

St Louis Blues

Artist: Bessie Smith
 Album: King Louis; label: Proper

Hotter Than That

Album: The Complete Hot Five and Hot Seven Recordings; label: Columbia Legacy

West End Blues

Album: The Complete Hot Five and Hot Seven Recordings; label: Columbia Legacy

Ain't Misbehavin

St Louis Blues

Album: Hot Fives and Sevens Vol 4; label: JSP

Swing That Music

Album: Heart Full Of Rhythm; label: Decca/GRP

Do You Know What It Means to Miss New Orleans

Album: Best of the RCA Victor Recordings; label: RCA Victor

Wolverine Blues

Album: The Complete Decca Studio Master Takes 1940-49
 Label: Definitive

Struttin With Some Barbecue

Album: The Complete Hot Five and Hot Seven Recordings; label: Columbia Legacy

Struttin With Some Barbecue

Album: Best of the Decca Years; label: GRP/MCA

Struttin With Some Barbecue

Album: The California Concerts; label: GRP/MCA

Atlanta Blues

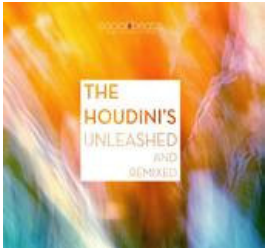
Album: ...Plays W C Handy; label: Columbia

Alyn Shipton laat wekelijks op BBC Radio3 in het programma Jazz Library de volgens hem beste tracks horen van een jazzmusicus van naam, soms in samenspraak met een gast. Shipton is ook jazzcriticus van dagblad The Times en schreef boeken over Fats Waller, Dizzy Gillespie en Bud Powell.

"Weet je waar het om gaat? Drama. Dat is het. Ik denk dat veel Amerikaanse jazz van dit moment dat ontbeert."

Steven Bernstein (Volkskrant 24 mei 2007)

CD-RECENSIES VERVOLG

THE HOUDINI'S Unleashed and remixed Social Beats

Het swingt, knarst, bonkt, schuurt, dreunt, stamp, wrikt, zwiert, kraakt, beukt, schurkt, dondert, davert, hamert en ramt door de boxen. Nee, nu even geen compassie met de burens. Meteen vanaf het eerste nummer de volumeknop iets hoger draaien. Gegarandeerd geen spijt! Een zesmansformatie die klinkt als een bigband? Dat zijn dus The Houdini's! Ook wel Nederlands bekendste jazzformatie genoemd. Weinig formaties klinken zo hecht. Met swing die zwelt, met tempi als diesels. Maar van een intelligente soort. En met humor.

'Unleashed and remixed' is een dubbelaar. De eerste cd, 'Unleashed', is die van The Houdini's zoals The Houdini's zijn. Van oorsprong hardbop. Eerlijk, rechttoe rechtaan. Jazz op de snelweg, ramen dicht en riemen om. De tweede cd is een project van Phil Martin (Jazzinvaders), die collegaproducers gevraagd heeft remixen te maken van de nummers van cd 1. Het resultaat is een aantrekkelijke en intrigerende mix van 'funky groovy dancejazz'. Het toont aan hoe innovatief en modern de sound van The Houdini's is. Jazz volgens The Houdini's is een feest. De opname klinkt als 'live'. Meteen vanaf het openingsnummer 'Blue ribbon jury' komt een golf energie op je af. Het doet denken aan de grote dansorkesten uit de tijd van Ellington en Basie. Hardbop verleden tijd? Niet bij The Houdini's. Maar wel in een modern jasje. Eigentijds en eigenwijs. Lange leve The Houdini's!
(Frank Huser)

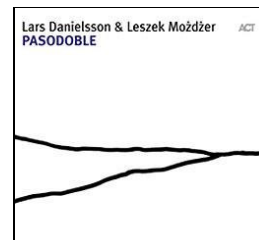
LATIN JAZZ Diverse artiesten Putamayo

GYPSY GROOVE Diverse artiesten Putamayo

Een van de mooiste Amerikaanse muziekhuwelijken is de koppeling van latin en jazz. Cuba was vanaf de jaren veertig de belangrijkste leverancier van latin-musici en met name trompettisten en percussionisten. Dizzy Gillespie - 'Manteca' - deed er al vroeg zijn voordeel mee door congaspeler Chano Pozo in te lijven. De Cubanen waren op hun beurt erg begeesterd door de bigbands van Count Basie en Duke Ellington. Deze 'Latin Jazz'-verzamel-cd is opgedragen aan pianist Hilton Ruiz, die in de smeltkroes New Orleans vermoord werd direct na de Katrinaramp. Van hem is 'Steppin' with T.P.' opgenomen, een weinig opvallend nummer uit 2005 met vibrafonist Jay Hoggard, de folkgitarrist Yomo Toro en fluitist Dave Valentin. Pionier en bandleider Machito vroeg altist Cannonball Adderley in 1957 voor zijn album 'Kenya'.

'Cong Mulence' is hun ritmisch en melodisch sterke opener. Congaspeler Poncho Sanchez met 'Él Sabroso', percussionist Tito Puente met 'Cha Cha Cha' en congasgodfather Ray Barretto met een freewheelend 'Summertime', geven een mooi gevarieerd overzicht van de mogelijkheden in latin-jazz. Velen zijn al geruime tijd dood, daarom is het goed hun sporen te volgen in het uitstekende boek 'Latin Jazz' van John Storm Roberts met een historisch overzicht van alle belangrijke musici en hun meest interessante albums (ISBN 0-8256-7192-2).

Een Europese mix van gipsy, Balkan en Oost-Europese muziek met hiphop en beats wordt op de verzamel-cd 'Gypsy Groove' opgediend. Met termen als Nu-Roma bij !DelaDap, Gypsy Remix bij DJ Shantel en gipsy-hiphop bij rapper Gpsy.cz. Het lijkt op een Oost-Europees songfestival met veel folklore, oude dansen, moderne studietechnieken en bovenal goede bedoelingen. De Amsterdam Klezmer Band gooit er een Shantal Remix van 'Sadogara Hot Dub' tussen door en het zomerstraatfeestgevoel barst los. De Sloveense provocateur Robert Pesut a.k.a. Magnifico mengt alle stijlen en technieken, maar zingt in het Frans begeleid door de Turbulentza band over ... de liefde. Het gipsyelement is in veel songs afwezig en vervangen door folkelementen. European Folk Groove was een betere titel geweest. Wie de authentieke wortels van gipsymuziek en specifiek de West-Europese jazzvariant wil bekijken, kan terecht bij het recentelijk verschenen foto/tekstboek 'Jazz Manouche' van Jean-Baptiste Tuzet (ISBN 978-2-84167-487-9).
(Han Schulte)

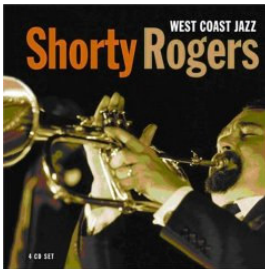
LARS DANIELSSON & LESZEK MOZDZER Pasodoble ACT

De Zweedse contrabassist/cellist Lars Danielsson en de Poolse pianist Leszek Mozdzer ontmoetten elkaar vier jaar geleden tijdens een optreden in Warschau. Een album van hen als duo was een kwestie van tijd. 'Pasodoble' is het fascinerende resultaat. De 'paso doble' (dubbele stap) is de dans van de matador met zijn rode doek. Het om elkaar heen draaien, in elkaar verward raken en weer los van elkaar om de ander opnieuw van afstand te zien en daarna weer nader te komen. Bijna als een gevecht. Zo draaien Danielsson en Mozdzer op deze 'Pasodoble' om elkaar heen, verkennd, elkaar overlappend en zoekend vanuit de contrasten. Als twee lijnen die samenkomen. Danielsson plukt en strijkt, Mozdzer speelt melodiefu, breed en puntig. Op één na, een door Danielsson bewerkte Zweedse traditional, zijn alle composities geschreven door één van beiden. Kennelijk levert de samenwerking zoveel inspiratie op. De muziek is ingetogen en speels. Romantisch en levendig. Danielsson is een meester in het melodiefu bespelen van de bas en cello. In Mozdzer vindt hij een metgezel die een goede balans weet te vinden in het creëren van ruimte zowel als het vullen ervan. Jazz als kamerstuk, dat is 'Pasodoble'. (Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG

KENNY CLARKE
Klook's The Man
Proper (4 cd box)

SHORTY ROGERS
West Coast Jazz
Proper (4 cd box)

Drummer Liaquat Ali Salaam (Kenny Clarke) en trompettist Milton Michael Rajonsky (Shorty Rogers) hebben één ding gemeen: ze kregen allebei een etiket opgeplakt dat hun leven lang onverwijderbaar leek. Rogers was de gedoodverfde West Coaster en Clarke de godfather van het bebop-drummen. Beide toedichtingen hebben een grote kern van waarheid, maar zijn onvolledig. Clarke stond in de Minton's Club inderdaad aan de wieg van de bebop. Clubbaas Teddy Hill gaf hem de bijnaam 'Klook', omdat hij op onverwachte momenten een doffe klap gaf: 'dropping bombs'. Dat had hij zich eigengemaakt bij het begeleiden van acts van podiumartiesten. Op het moment suprême werd het gewone ritme onderbroken door kloekke klappen. In 'Klook's The Man' ontbreken de stukken met Dizzy Gillespie, die bij de start het gezicht van de bop bepaalden. Die staan op Dizzy's Proper box, maar daar heeft de koper weinig aan. Merkw aardigerwijs blijkt, dat Clarke bijzonder weinig solo's nam in zijn eigen platensessies. Een korte solo aan het einde van 'The Squirrel' in Kenny's sextet met Martial Solal in Parijs november 1956. Een lange in 'Iambic Parameter', een stuk van de drummer zelf, en een zeer rustige solo in 'Now's The Time'. Verrassend zijn de opnames met componist/pianist André Hodeir in Parijs. Aan de hand van deze sessies zou gesteld kunnen worden, dat Clarke even dicht op de gecomponeerde muziek met klassieke invloeden zat als Shorty Rogers en dus niet uitsluitend bebop-specialist was. Met 'Baggin' The Blues' en 'Telefunken Blues' volgt onversneden bop met tenorist/fluitist Frank Wess, baritonspeler Charlie Fowlkes en trombonist Henry Coker, kokend in een koud New York, februari 1955. Bop met een vleugje soul produceren de superbe altist Cannonball Adderley, pianist Horace Silver en trompettist Donald Byrd in een stralend 'Bohemia After Dark' in juni 1955. Clarke was een breed georiënteerde drummer, die alles speelde en dat etaleert deze box goed.

Shorty Rogers is in de jazzgeschiedenis ondergesneeuwd onder de vele berichten dat hij slappe West Coast-jazz maakte, een aftreksel van bop, de enige ware jazzgod, die in de jaren vijftig uitsluitend aan de East Coast woonde. Ook hier moet het beeld bijgesteld worden en gelukkig geeft de Rogers-box een vrij compleet beeld van de mogelijkheden van deze musicus. Rogers was een zeer goede - geen top - trompettist en een voortreffelijke arrangeur/componist. Hij had een grote liefde voor Count Basie en daar komt de eerste verrassing. In 1953 nam hij voor RCA Victor het album 'Shorty Rogers Courts The Count' op met 'Topsy', 'Down For Double', 'Swingin' The Blues' en andere stukken. Je kunt je afvragen of dat zin had, maar het bewijst dat Shorty meer in zijn pen had dan cool en progressive jazz, Third Stream en filmmuziek. Rogers maakte naam als co-composer met Red Norvo bij Woody Herman's Woodchoppers eind jaren veertig, dus parallel aan de bop-rage. Deze box start in 1950 met Rogers and His Giants waaronder Kentonians als zangeres June Christy en altist Art Pepper en eindigt al in 1954 met eveneens de Giants. In die korte periode heeft Rogers veel werk verricht. En hier openbaart zich de tweede verrassing. De live-opnames in bassist Howard Rumsey's The Lighthouse Café aan de voet van de Pacific Ocean tonen aan dat West Coast jazz buiten de studio allesbehalve cerebraal of afstandelijk was. Eerherstel voor een verguisde kustwachter. (Han Schulte)

MEDESKI, SCOFIELD, MARTIN & WOOD
Out Louder
Indirecto/Universal

Een kleine tien jaar geleden maakte het trio Medeski, Martin & Wood (MMW) al een smeulige plaat van John Scofield's 'A Go Go' en nu is het viertal terug met 'Out Louder'. Scofield is ditmaal in de groep geïntegreerd en zelfs de naam binnengeschoven. De nieuwe (dubbel)cd klinkt hechter dan de vorige, nog meer een viermansbandje. Wat natuurlijk niet anders is, is de groove-basis. MMW geldt al jaren lang als betrouwbare leverancier van vette basislicks om lekker over te soleren, of gewoon als doel op zich. Met z'n vieren bestrijken ze een behoorlijk scala aan pseudo-dansbare muziek, van de elektrische Miles van 'Bitches Brew' in 'Miles Behind' via de gezellige latin-beats van 'Tequila and Chocolate' en het geestige 'Tootie Ma Is a Big Fine Thing' tot de free funk van de lange jam 'Down the Tube'. Maar hoe lekker de muziek ook is, toch blijft de solistische diepgang redelijk beperkt. Scofield is natuurlijk een grootheid, maar hij houdt zich grotendeels in, en offert zich grotendeels op voor het groepsgeluid. Op de tweede cd, die live werd opgenomen (de hoer vermeldt helaas niet waar), pakt hij gelukkig wat meer ruimte, en dat maakt hem een flink stuk spannender dan schijfje één. Als het kwartet op vrijdag 13 juli z'n intrek neemt in de Congozaal van Ahoy tijdens het North Sea Jazz Festival hebben ze er al een flink stuk tournee opzitten. De ingespeelde groep zal dan zeker voor vuurwerk zorgen, want dat belooft deze cd zeker wel. (Herman te Loo)

"Wayne Shorter keek niet erg blij toen hij de Concertgebouw Jazz Award 2007 kreeg, na welgeteld acht noten spelen betekende het ook wel erg veel eer voor de veteraan. Van zijn generatie zeventigers heeft het leeuwendeel zichzelf het graf ingespoten of gedronken, eigenlijk presteert alleen Sonny Rollins nog op niveau."

Dirk Koppes in een recensie in De Pers, 25 juni 2007

JAZZ
INTERNATIONAL
RDAM

Concerttips van
Peter J. Kortzen

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL
13, 14 en 15 juli

De pers en het publiek waren erg enthousiast over het succes van het North Sea Jazz Festival vorig jaar in Rotterdam. De accommodatie was erop vooruitgegaan, het geluid was goed en natuurlijk was er 'voor elk wat wils'. Zal de versie van 2007 ook muzikaal bieden waar de jazzliefhebber blij van wordt? Ofwel, is het nog wel een jazzfestival? Ja, hoewel er heel veel niet-jazz te vinden is: Snoop Dog, Sly and the Family Stone, India.Arie. Geen jazz, maar wel grote publiekstrekkingen die het in deze tijd financieel mogelijk maken een dergelijk groot festival te organiseren. Wynton Marsalis zal 'Artist in Residence' zijn. Hij zal optreden met het Lincoln Center Jazz Orchestra en met zijn eigen kwintet en reken er maar op dat hij bij andere concerten 'toevallig' even langskomt. De kans daarop is groot in zalen als Hudson, Madeira en Yenisei. Daar komen ook musici als McCoy Tyner, Ron Carter, Roy Hargrove, Stan Tracy en Benjamin Herman, Dave Holland en Joshua Redman. Ook heel wat Nederlanders zullen hun opwachting maken: Anton Goudsmit en zijn bandje, Paulien van Schaik en Hein Van de Geyn, Eric Ineke en zijn Jazzexpress, Tineke Postma, Eric Vloeimans, Misha Mengelberg, Jesse van Ruller en Bert van de Brink. Natuurlijk is er weer van alles te eten en te drinken en kan ook de platenkast weer worden aangevuld in diverse winkels. Jules Deelder is niet voor niets de nachtburgemeester van Rotterdam - hij zal zijn platenkoffer meenemen en draait op zondag. Dan nog een paar namen uit de ECM-stal: Tomasz Stanko, Stefano Bollani en Enrico Rava, voorwaar geen kleine jongens. En verder John Scofield, Chick Corea en Terence Blanchard. De conclusie is dat er genoeg echte jazz te vinden is. Het zal dus heerlijk zijn je drie dagen te laten bedwelmen door goede muziek. Veel musici zeggen dat ze juist op dit festival hun collega's ontmoeten.

**MEER DAN 100 JAZZSTATIONS ONDER
HANDBEREIK MET DE JAZZRADIO TOOLBAR**

Met de Jazz Radio Toolbar kunnen jazzliefhebbers ruim honderd wereldwijde jazzstations op hun computer beluisteren, inclusief podcasts. Behalve radio, biedt deze toepassing muziekrecensies, informatie over nieuwe cd's, jazzclubs, festivals en nieuws. De toolbar is te downloaden via <http://www.jazz-toolbar.com>.

CONCERTVERSLAGEN

PIET DEN HARTOG JAZZFESTIVAL

Datum en plaats: 16 juni 2007, Voorschoten.

De formatie Tenor Madness (foto: George Dankmeyer)

'FRISSE JAZZ' IN VOORSCHOTEN

Tijdens het jaarlijkse Piet den Hartog Jazzfestival te Voorschoten treden profbands en de beste amateurbands op. Die combinatie was het idee van de naamgever van het festival, de oud-cultuurwethouder van de gemeente, die in januari 2000 overleed. Het evenement telt drie podia en is een jazz-night met een lichte festivalambiance. Aan de opzet om profs en amateurbands gezamenlijk acte de présence te laten geven kon tijdens de derde editie op zaterdag 16 juni ruimschoots worden voldaan. Zo speelden naast de jazzformaties **Postjazz Company** (met Yvonne (voc), Kees Post (p), Andy Valkenburg (b), Sebastiaan Kaptein (dr)), **Tenor Madness** (met Eva Folch (voc), Thanos Athanasopoulos (ts), Josef Nitsch (ts), Andor Horvath (b), Vinsent Planjer (dr)) en de **Bootleg Bluesband**, groepen als **Miles Behind**, **Dickinho & Engine** (perfecte latin-jazz), de **Renée Tillemans Band** en de percussiegroep van **Tjeerd Klapwijk**. Ondanks de onheilspellende donkere lichten brachten de formaties, die alle meerdere sets kregen toegewezen, voor het publiek gemakshalve genoemd 'frisse jazz' ten gehore, waarbij de bekende standards en bossanova's niet ontbraken. Af en toe werd een zijsprongetje gemaakt naar wat fusie bijvoorbeeld à la Branford Marsalis. De dit jaar in Den Haag afgestudeerde jazzgitarist Marcos Pin had er een retourvlucht uit Spanje voor over om met zijn oude medestudenten mee te spelen. Het Piet den Hartog Jazzfestival - van 's middags vier uur tot middernacht - is een initiatief van enkele horecabedrijven die voor hun locaties tenten en podia hadden opgesteld, en hun jazzminnende bezoekers elk jaar dit muzikale extraatje bieden. Programmeurs waren Otto Wolthuis en Piet Wezepoel.
(George Dankmeyer)

JAZZRADIO ALS PODCAST

LE GRAND JAZZ

WWW.RTBF.BE/PODCAST/INDEX.HTM

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

WAYNE SHORTER

Bezetting: Danilo Perez (p), John Patitucci (b), Brian Blade (slagwerk) en het Koninklijk Concertgebouw Orkest.

Datum en plaats: 21 juni 2007, Concertgebouw te Amsterdam.

SHORTER ONWENNIG IN CONCERTGEBOUW

Toen eenmaal bekend was dat saxofonist/componist Wayne Shorter (73) de Concertgebouw Jazz Award 2007 zou krijgen mocht je aannemen dat, zoals in vorige jaren was gebeurd, het Jazz Orchestra of the Concertgebouw van Henk Meutgeert de opdracht zou krijgen hem te begeleiden. Maar nee. In het kader van het Holland Festival kreeg Shorter de taak – dat was het – vijf van zijn stukken te arrangeren voor het Koninklijk Concertgebouw Orkest. Dát zou nog eens even indruk maken in de VS. Als componist is hij boven alle lof verheven, maar arrangeren voor zo'n gigantisch orkest vereist heel andere vaardigheden. Dat bleek die avond. Kennelijk niet wetend waar te beginnen had hij veel te dikke dan wel bombastische bewerkingen gemaakt van nota bene zijn eigen stukken. Shorter wekte af en toe de indruk ook niet meer te weten waar hij zich in de partituur bevond en zette meerdere malen te vroeg in. Het leek soms ook of er solo-ruimte teloor ging. Wel moet gezegd worden dat de steun aan het kwartet van dirigent Markus Stenz volledig achterwege bleef. Hij had het al druk genoeg met het orkest. In het tweede stuk 'Orbits' (Miles Smiles (1966) en het recentere Alegria) speelde Shorter op tenorsaxofoon subtone een paar innemende aan Stan Getz gerelateerde strofen. Daar kwam snel een einde aan; hij hoorde zichzelf niet goed door het volume dat uit het orkest opsteeg, waarvoor hij toch zelf verantwoordelijk was. Dat moet de reden zijn geweest waarom hij nadien alleen nog sopraansaxofoon speelde. Die sopraan heeft slotte wat meer 'hoog'. De teleurstelling over de muziek bleef de rest van de avond overheersen, alle goede bedoelingen van de overige kwartetleden ten spijt. Het waren pianist Danilo Perez, bassist John Patitucci en slagwerker Brian Blade.

De teleurstelling over de muziek bleef de rest van de avond overheersen, alle goede bedoelingen van de overige kwartetleden ten spijt.

'Black, Brown and Beige' werd voor de pauze uitgevoerd. Dit meesterwerk van Duke Ellington uit 1943 was een onderdeel van Ellingtons eerste optreden in de New Yorkse Carnegie Hall. De kritiek erop van met jazz onkundige dagbladjournalisten was destijds vernietigend. Dusdanig, dat Ellington de score – kwaad - gedeeltelijk in stukken had gescheurd. Jaren heeft de Amerikaanse dirigent/arrangeur Maurice Peress gewerkt aan het herstel van de partituur, waarbij hij deel drie, 'Beige', naar verluidt zelfs wat moest aanvullen. In 1988 werd de volledige versie in New York gespeeld door het American Jazz Orchestra. Dat alles hebben we nu ook in het Concertgebouw kunnen beluisteren: de door Peress herstelde 'Black, Brown and Beige Suite', A Tonal Parallel to the History of the American Negro, over de positie van de zwarte Afrikanen in de VS en de slavernij. Geen woord daarover in de gratis uitgedeelde flyer. Ondanks de intenties bleek het

orkest nauwelijks in staat syncopen de juiste waarde en soepelheid te verschaffen. Daardoor raakten passages verstrikt in al te rigide interpretaties.

De muziek was er niet mee gediend. Componist Guus Janssen, die de ondankbare opdracht kreeg dit Extra concert van het Holland Festival te openen, had er naar eigen zeggen vanaf gezien zijn werk 'Dutch Mambo' (2007) te overladen met die verraderlijke syncopen. Heel wijs. Het kwam zijn bijdrage alleen maar ten goede. Bij Wayne Shorter waren die syncopen door zijn al te compacte en te drukke arrangementen nauwelijks waarneembaar. (Jaap Lüdeke)

THE BAD PLUS

Bezetting: Ethan Iverson (p), Reid Anderson (cb) en David King (dr).

Datum en plaats: 17 juni 2007, Bimhuis te Amsterdam.

The Bad Plus in het Bimhuis (Foto: Frank Huser)

TRIO MET LEF EN FINESSE

Ter gelegenheid van het Holland Festival was het Amerikaanse trio The Bad Plus in Nederland om in theater Carré live de voorstelling van de Mark Morris Dance Group te begeleiden. Enkele dagen voorafgaand aan dat optreden was er een concert in het Bimhuis. Een uitverkocht Bimhuis. Want The Bad Plus is bepaald geen onbekende meer. Veel nummers van hun recentelijk verschenen album 'Prog' stonden op het repertoire. En natuurlijk de adaptaties van bekende pop-songs, je zou bijna kunnen zeggen hun handelsmerk. Waar in het verleden onder meer Abba, Black Sabbath en Nirvana de bron vormden, waren het ditmaal 'Everybody wants to rule the world' van Tears for Fears, 'Life on Mars' van David Bowie en 'Heart of Gold' van Neil Young, waarbij Anderson en King bij deze laatste bewerking het refrein zelfs vocaal deden. Het bijna twee uur durende optreden had vaart en schwing. Energiek als altijd, met een bijzondere rol voor drummer David King, die over een enorme energie lijkt te beschikken. Zijn drumspel doet bij tijd en wijle denken aan dat van Han Bennink. De drie heren zijn sowieso gecharmeerd van de Hollandse improvisatoren. Van pianist Ethan Iverson is bekend dat hij een groot bewonderaar is van Misha Mengelberg. Indrukwekkend was het nummer 'Giant' van bassist Reid Anderson, met een lange solo intro op de contrabas. Niet alleen hard en krachtig, maar ook subtiel, geraffineerd en melodieus. Twee toegiften werden afgedwongen door het enthousiaste publiek. Een besluit van een fenomenaal concert, door het trio met zichtbaar genoegen gespeeld. (Frank Huser)

Maandelijks wordt onze website zo'n 4.500 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw jazznieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

ESRA DALFIDAN

Bezetting: Esra Dalfidan (voc), Franz von Chossy (p), Tobias Klein (basklarinet), Uli Genenger (dr) en Sean Fasciani (b).

Datum en plaats: Graduation Jazz Festival, 19 juni 2007, Bimhuis te Amsterdam.

MET VLAG EN WIMPEL GESLAAGD

Dat zangeres Esra Dalfidan conservatoriumdocent Rindert Meijer tot haar fans mag rekenen, werd zonneklaar tijdens zijn afkondiging van haar optreden op de tweede avond van het Graduation Jazz Festival. Maar liefst driemaal riep hij enthousiast haar naam in de microfoon. De Duitse van Turkse afkomst was een van de dertien gloednieuwe 'masters' die zich op 18 en 19 juni in het Bimhuis presenteerden tijdens het afstudeerfestival van het Conservatorium van Amsterdam.

Dalfidan deed in februari al van zich spreken door met haar originele mix van volksmuziek en jazz de eerste plaats te bemachtigen van het Nationaal Jazz Vocalisten Concours te Zwolle. De jury was vol lof en sprak in het juryrapport over 'een prachtig geluid', 'een zeer goede techniek' en constateerde een 'grote overtuiging en vreugde'. Ook al zong ze in een vol Bimhuis maar een half uur, duidelijk werd dat de winst in Zwolle geen toevalstreffer was en dat de jury en Rindert Meijer het goed hadden gehoord. Hier stond een zangeres met potentie.

In vier stukken, waaronder een jazzy interpretatie van een Turks liedje, maakte ze een overtuigende indruk en wist ze het, soms doodstille, publiek te boeien. Dat was ook zeker de verdienste van haar band Fidan - "het beste wat ik aan mijn studie heb overgehouden" - met pianist Franz von Chossy, basklarinettist Tobias Klein, drummer Uli Genenger en bassist Sean Fasciani. Overduidelijk speelde hier geen gelegheidsformatie, maar werd een eenduidige muzikale opvatting uitgedragen. Opvallend daarin waren Von Chossy's mooie ingetogen bijdragen en het specifieke geluid van Kleins basklarinet.

Esra Dalfidan is niet alleen een goede zangeres, maar heeft ook oog voor de presentatie. Terwijl andere laureaten zich soms aarzelend en onverstaanbaar tot het publiek richtten, kondigde Dalfidan haar stukken met verve aan ("een stuk zonder woorden, maar ik hoop toch de energie over te brengen"). Ze verstopte zich niet, maar zocht contact met het publiek en in vlekkeloos Nederlands, niet in het Duits! Al met al kan het Conservatorium van Amsterdam met een gerust hart afscheid nemen van Esra Dalfidan. Ze heeft een eigen geluid, beschikt over een goede band, kan zich presenteren en, lest best, weet te boeien. Meer informatie over Esra Dalfidan is te vinden op www.fidan.nl. Daar zijn ook de songs te beluisteren die ze in het Bimhuis zong, waaronder haar eigen composities 'Straight Ahead' en 'Everlasting Asking'.

(Hans van Eeden)

"Het is belangrijk om een balans te vinden tussen techniek en originaliteit. Ik wil niemand iets onthouden. Als iemand zich helemaal op Lee Konitz wil storten vind ik dat prima, maar waarschijnlijk hoor ik dan liever Lee Konitz zelf."

Harmen Fraanje, Jazz Bulletin, april 2007

COTTON CLUB ALL STARS

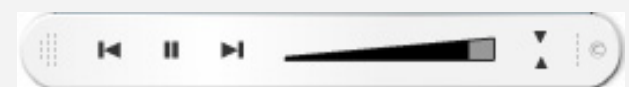
Bezetting: Dirk Balthaus (p), Anton Drukker (cb), Dick Verbeeck (dr), Guus Crommelin (ts), Gerard Kleijn (tp), Léah Kline (voc).

Datum en plaats: 23 juni 2007, Cotton Club te Amsterdam.

BEZIELDE JAM IN AMSTERDAM

Een onverwacht warme zaterdagmiddag. Terwijl de band speelt, halverwege de tweede set, komt een sjofel geklede man het kleine drukke café binnenlopen. Een trompet in zijn hand. Zo'n man die de terrasjes afgaat in de hoop dat het publiek hem wat kleingeld toestopt voor zijn spel. Hij wurmt zich langs de mensen in de richting van de band en posteert zich met een gezicht van 'let op jongens, ik ga zo een moppie meespelen' voor drummer Dick Verbeeck. Na enkele maten krijgt de man het teken dat de vloer voor hem is. Hij krijgt het warempel voor elkaar het thema te parafaseren. Weliswaar in een andere toonsoort maar dat mag de pret niet drukken. Pianist Dirk Balthaus kijkt abrupt achterom bij het horen van deze onbekende variatie. Een grijns op het gezicht van de vastberaden bassist Anton Drukker, die het al had zien aankomen. Het is dat tenorist Guus Crommelin hem na enkele minuten met zachte hand maant een stapje opzij te doen, anders had de Cotton Club All Stars een nieuw lid kunnen verwelkomen. Triomfantelijk neemt deze anonieme 'star' het applaus in ontvangst, tovert onverwijd een kartonnen bekertje tevoorschijn en loopt langs de mensen in de hoop dat hij hun dank kan verzilveren. En dan de oudere geblondeerde dames die op luide toon hun wederwaardigheden uitwisselen en zich daarbij niet door de band laten storen. Evenals de bezoekers die luidruchtig hun drankje bestellen bij de immer onverstoorbare kastelein. Dit is de eigenzinnige ambiance van de Amsterdamse Cotton Club, die de band er niet van weerhoudt een schitterende set neer te zetten. Het loopt als een trein, tijdens dit doopfeest ter ere van hun cd 'Amsterdam Jam'. Gastspeler en trompettist Gerard Kleijn en saxofonist Guus Crommelin blazen schitterende soli uit hun instrumenten, afgewisseld door enerverenende duetten. Deze band laat horen dat hij een ziel heeft. Balthaus, Drukker en Verbeeck smeden het geheel tot een hecht collectief. Als verrassing zingt de talentvolle Léah Kline enkele nummers mee. Swing pur sang. Overtuigend, met een aanstekelijke drive en in de traditie van de grote vrouwelijke jazzvocalisten. Bijzonder hoe zij het publiek voor zich weet te winnen en bij het slotnummer zelfs verleidt tot meezingen. Met recht, 'Amsterdam Jam'! Op die zonnige middag aan de Amsterdamse Nieuwmarkt herleefde de jazz in al zijn glorie. In meer dan één opzicht. (Frank Huser)

RENE LAANENS INTERNETRADIO

Meer dan 340 jazz-mp3's zijn te beluisteren bij Rene Laanens internetradio op <http://www.trombonesonline-usa.com/>. Het repertoire bestaat overwegend uit trombone- en bigbandmuziek en wordt gestaag uitgebreid.

JAZZFLITS nummer 13 staat 27 augustus op www.jazzflits.nl

IN MEMORIAM

Door Han Schulte

NELLIE LUTCHER: HUMORISTISCHE SOLOPIANISTE EN ZANGERES

De quasi onschuldig kijkende pianiste/zangeres Nellie Lutcher (1912-2007) zong quasi ondeugende teksten in een stijl die boogie-woogie, cabaret en rhytm & blues combineerde en haar platenverkopen in de miljoenen deed lopen in de jaren na WO II. Zij stierf vrijdag 8 juni op 94-jarige leeftijd aan ouderdomskwalen in Los Angeles, terwijl voorbereidingen werden getroffen voor een serie evenementen ter viering van haar 95ste verjaardag dit najaar. Haar vlotte zang-spreekstijl was in ons land een voorbeeld voor Pia Beck, die in 1949 al haar platen kocht en al haar nummers nazong op het moment dat haar samenwerking met de Millers stopte. Als 11-jarige pianiste viel Nellie eenmaal in bij blueszangeres Ma Rainey en een jaar later trad zij op met de band waarin haar vader bas speelde en Bunk Johnson cornet, het Imperial Orchestra van saxofonist Clarence Hart. Na vijf jaar bij Hart en een huwelijk van twee maanden, vertrok zij naar de Southern Rhythm Boys samen met andere Hart-bandleden. Ze werkte vervolgens voor twee dollar per avond als solopianiste in het Dunbar Hotel, een groot door Afro-Amerikanen geleid hotel, maar het publiek wilde dat zij ook ging zingen. "I didn't consider myself a vocalist, I called myself a song designer", was achteraf haar stelling. Ondertussen kreeg zij veel foaien, leerde de kneepjes van het muziekvak en onderzocht de bittere werkelijkheid van de rassenongelijkheid. Haar grote voorbeeld was Cleo Brown, een pianiste/zangeres uit Mississippi, die in L.A. furore maakte in de jaren dertig als soliste, platen opnam met Gene Krupa en een wekelijkse radioshow had. Ook pianist Earl Hines, elke avond op de radio met zijn band in de Grand Terrace in Chicago, had invloed op haar pianospel. Drummer Sid Catlett leerde zij in 1944 kennen, maar een relatie strandde door zijn goklust. Nellie componeerde diverse songs en schreef haar eigen teksten, waarvan ze alle rechten behield. De royalties stelden haar in staat in onroerend goed te beleggen, waardoor zij na haar carrière niet in de armoedeval viel. Meerdere van haar composities werden hits: 'He's a Real Gone Guy' (ook op haar 1954 Capitol album 'Real Gone'), 'My Little Boy', 'Do You Or Don't You Love Me' en 'Hurry On Down To My House'. Daarnaast gaf haar vertolking van 'Fine Brown Frame' dit

nummer grote bekendheid. Talentscout Dave Dexter hoorde haar in 1947 op de radio 'The One I Love Belongs To Someone Else' zingen en boekte Nellie direct bij het jonge Capitol-label, dat vocaal talent zocht. Hier kreeg haar werk een internationaal platform en scoorde zij een tiental hits, waarna zij in 1950 een succesvolle tournee door Engeland voltooide. Ze maakte vervolgens in de VS albums met arrangeur/bigbandleider Billy May en pianist/zanger Nat King Cole, maar vertrok in 1952 bij Capitol. In datzelfde jaar was zij de hoofdgast in het tv-programma 'This Is Your Life'. Na deze hitperiode werd ze verdrongen door de rock and roll en werd in 1968 het eerste Afro-Amerikaanse directielid van de Musician's Union in Los Angeles, waar de blanke en zwarte tak waren gefuseerd. Op verzoek van Barney Josephson, de voormalige eigenaar van Café Society in New York waar zij in 1947 successen boekte, trad zij in 1973 en 1980 op in diens Greenwich Village club 'The Cookery'. Ze beperkte haar optredens in de jaren tachtig en negentig tot de Cinegrill in Hollywood en Michael's Pub in New York, maar weigerde nieuwe platen te maken vanwege de onbetrouwbare royalty-betalingen door platenmaatschappijen. "I'm a little bit of jazz, a little rhythm and blues. I do pop things and I like ballads", verklaarde ze in 1993. In ons land was zij in 1968 te zien in het VPRO-tv-programma 'Jazz uit de States' met het trio van Nat King Cole. Nellie Lutcher was de voorloper van meerdere pianistes die als solo-zangeres en entertainer furore maakten vóór de rock and roll-periode.

ingezonden mededeling

ACHTERGROND

MOETEN KLASSIEKE MUSICI ZICH AAN JAZZ WAGEN?

Zelfs met een gedegen en gewetensvolle voorbereiding slagen klassieke musici er meestal niet in om overtuigend jazz te spelen. Dat stelt Roland Spiegel in een beschouwing in het Duitse blad *Jazzzeitung* van juni 2007. Ze bouwden te veel zekerheden in, waardoor de stukken niet tot leven komen. Maar jazzmusici die klassiek spelen, komen ook niet altijd goed uit de verf.

Ter illustratie van zijn stelling haalt Spiegel de nieuwste cd van de klassieke bas/bariton Thomas Quasthoff aan. Hij waagde zich recentelijk aan een album vol standards, dat hij in samenwerking met trompettist Till Brönner maakte. Quasthoff heeft zonder meer affiniteit met jazz en alles rondom het project getuigt van respect, maar toch mist de cd een zekere soepelheid, vindt Spiegel. De klassieke pianiste Katia Labeque deed in 1995 een duet met Herbie Hancock. Haar improvisatie in een versie van 'My Funny Valentine' klinkt overtuigend, maar blijkt bij nadere bestudering een noot voor noot nagespeelde improvisatie uit 1964 van haar medespeler te zijn. Moet je het zo aanpakken, vraagt Spiegel zich af. Ook haalt hij als voorbeeld Keith Jarrett aan. Hij maakte in 1987 een album met interpretaties van de muziek van Bach. Spiegel vond die interpretaties weinig toevoegen aan wat er al was. Jarrett deed volgens hem in zijn uitvoeringen weinig met zijn jazzachtergrond.

Er zijn echter ook voorbeelden te noemen die wel 'spannend' uitpakten. Meestal betreft het dan musici die wat langer in de 'andere wereld' verblijven, zich verdiepen en daarom stijlvol en levendig musiceren. Zoals klarinettist Gianluigi Trovesi, die platen maakte met het ensemble van barokharpiste Christina Pluhar en saxofonist Paquito d'Rivera, die op het podium staat met de klassieke gitaristen Sergio en Odair Assad. Of het Wiener Radio String Quartet dat als klassiek strijkkwartet recentelijk de muziek van John McLaughlin's Mahavishnu Orchestra interpreteerde en op cd uitbracht. Ondanks de niet altijd klinkende resultaten vindt Roland Spiegel dat jazz- en klassieke musici gewoon door moeten gaan met de verkenning van elkaars genre. Klassiek en jazz zijn immers verwant als het gaat om hoge stilistische eisen, moeilijkheidsgraad, virtuositeit en de rijke traditie, meent hij. Veel klassieke componisten waren goede improvisatoren en jazzmusici hebben waardering voor klassieke muziek. De genres kunnen veel van elkaar leren. Uiteindelijk moet het publiek maar aangeven of het bij een eenmalige flirt moet blijven dan wel een bestendige relatie tussen genre en musicus moet worden. "Und da wird's richtig spannend." (Hans van Eeden)

JAZZFLITS ZOMERT

JazzFlits verschijnt in de maanden juli en augustus maar een in plaats van twee keer. Het volgende nummer staat **27 augustus** op de website. Om het gemis wat te verzachten verschijnt **31 juli** een special met impressies van het North Sea Jazz Festival te Rotterdam en het Blue Note Records Festival te Gent.

JAZZRADIO TOP 10

- 1. KURT ELLING**
Nightmoves
- 2. MICHEL CAMILO**
Spirit Of The Moment
- 3. MICHAEL BRECKER**
Pilgrimage
- 4. JIMMY PONDER**
Somebody's Child
- 5. JOSHUA REDMAN**
Back East
- 6. VARIOUS ARTISTS**
Billy Strayhorn: Lush Life
- 7. BILL CHARLAP**
Live At The Village Vanguard
- 8. JOE LOVANO & HANK JONES**
Kids: Duets: Live at Dizzy's Club Coca Cola
- 9. FRED HERSCH**
Night & The Music
- 10. CARL ALLEN & RODNEY WHITAKER**
Get Ready

De Jazzradio Top 10 geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden en Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Gerard Bielderma, Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting, Jan J. Mulder en Han Schulte. **Fotografie:** Tom Beetz en Tony Daenen. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **Beheerder website:** Henk de Boer. **Aan JAZZFLITS kunnen geen rechten worden ontleend.**

Maandelijks wordt onze website zo'n 4.500 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw jazznieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

VERVOLG PAGINA 1

BIM EN NTB WILLEN BETER JAZZKLIMAAT

In hun Jazzmanifest stellen BIM en NTB dat sinds 2001, toen het Fonds voor de Podium Programmering en Marketing (FPPM) in het leven werd geroepen, zowel het aantal concerten als het budget gehalveerd zijn en dat het aantal podia tot 37 is teruggebracht. Ze constateren dat de huidige subsidie-regelingen, waarmee podia en geen musici worden gesubsidieerd, geen mogelijkheden bieden tot uitbreiding van de jazzprogrammering en dat de meeste Nederlandse musici nu vooral in het buitenland spelen. Omdat de organisaties het tij willen keren, bevelen ze onder meer aan om het aantal podia in steden met een conservatorium uit te breiden, een centraal, goed functionerend sectorinstituut vorm te geven en een integraal en flexibel subsidiearrangement te ontwerpen. Ook bepleiten ze collectieve sectorpromotie, een verplichting voor de publieke omroep om jazz in de ether uit te zenden en op termijn een uitbreiding van het aantal gesubsidieerde ensembles.

BIM en NTB willen dat de aanbevelingen uit het manifest worden betrokken bij de formulering van een jazzbeleid 'dat recht doet aan de hoge kwaliteit van de jazz en geïmproviseerde muziek in Nederland'. Gezamenlijk vertegenwoordigen ze het grootste deel van de professionele jazzmusici in Nederland.

FESTIVALS

HAARLEM JAZZSTAD Binnenstad, Haarlem 15 tot en met 19 augustus

Bij het sluiten van deze JazzFlits was het programma nog niet bekend.

Dit jaar wordt al weer de 27ste editie van het gratis festival Haarlem Jazzstad gehouden. Pianist Peter Beets is benaderd om een speciaal project samen te stellen.
(www.haarlemjazzstad.nl)

JAZZ IN 'T PARK Koning Albert I-park, Gent 24 tot en met 26 augustus en 31 augustus tot en met 2 september

Met onder anderen: Christian Mendoza Trio, Ivan Paduart Quartet, Richard Rousselet, Free Desmyter Quartet, Nic en Toine Thys, de Gentse formatie WoFo rond Michel Massot, het Pierre Anckaert Trio en Jeroen Van Herzelee.

Jazz in 't Park probeert een zo breed mogelijk publiek kennis te laten maken met de hedendaagse Belgische jazz en tevens Belgische jazzmusici een podium te geven. Alle activiteiten zijn gratis. Per festivalavond worden telkens twee concerten gegeven, één om 19.30 uur en één om 22.00 uur.

ZOMERJAZZFIETSTOUR In en rond de stad Groningen 24 en 25 augustus

Met onder anderen: Sean Bergin, Sjoerd Dijkhuizen/Ben van Gelder, New Niks, Alexander von Schlippenbach, Michael Moore, Bo's Art Trio en DJ Sem.
(www.zjft.nl)

NIEUWSFLITSEN

Middelheim masterclasses – John Ruocco (op 16 augustus), Jef Neve, Dré Pallemarts en Bart Maris (op 17 augustus) verzorgen een reeks masterclasses tijdens het komend festival Jazz Middelheim. Ze vinden plaats in het Koninklijk Conservatorium Antwerpen, dat deze activiteit samen met Muziekmozaiek en Jazzstudio, heeft georganiseerd.
(www.muziekmozaiek.be)

Bert Joris – Trompettist/componist Bert Joris gaat platen maken voor Dreyfus Records, meldt de website jazzinbelgium.com. Nog deze zomer komt zijn eerste cd voor het Franse label uit. Hij wordt daarop begeleid door Dado Moroni (p), Philippe Aerts (b) en Dré Pallemarts (dr).

Jimmy Rosenberg – Gipsy-gitarist Jimmy Rosenberg presenteert 26 juli zijn dvd 'Jimmy Rosenberg is Back' in het Bimhuis te Amsterdam. Op de dvd staan onder meer opnamen van een concert dat Rosenberg in maart gaf in Paradiso te Amsterdam. Ook zijn beelden opgenomen van zijn vrijlating uit de gevangenis in mei vorig jaar. Rosenberg was onderwerp van de recentelijk verschenen documentaire 'Jimmy Rosenberg – de vader, de zoon en het talent' van filmmaker Jeroen Berkvens, die ook bij de detentie stilstaat. In het Bimhuis treedt de gitarist op met Nomy Rosenberg (gt) en Arnoud van den Berg (b).

John Coltrane – Van muziekcriticus Ben Ratliff verschijnt in september het boek 'Coltrane: The Story of a Sound'. In dit werk staat Ratliff stil bij de techniek en composities van Coltrane. Ook beschrijft hij de invloed van Coltrane op de hedendaagse jazz. Ratliff publiceerde eerder de 'New York Times Essential Library: Jazz'.

Radio Blue Note Festival – Voorafgaand en tijdens het Blue Note Records Festival (van 6 juli tot en met 17 juli te Gent) is via www.bluenoterecordsfestival.com de 'Blue Note Records Festival Radio' te beluisteren. Op het station zijn nu al interviews en muziek te horen van musici die op het festival zullen optreden, onder wie Kenny Werner, Bert Joris en Jef Neve. Ook wordt aandacht besteed aan de jongerenwedstrijd 'Jong Jazztalent Gent'. Tijdens het festival is het station dagelijks in de lucht met interviews met artiesten, live-fragmenten van de concerten, reportages en stukjes achter de schermen.

Jazz- en Blues Festival Eindhoven – Het Eindhovens Jazz- en Bluesfestival gaat dit jaar niet door. Het gratis festival, tot en met vorig jaar altijd in augustus, trok steeds minder bezoekers. Daarom zou het in november hebben moeten plaatsvinden. Het kon dan aanhaken bij de uitreiking van de Edison Jazz Awards, dit jaar voor het eerst in Eindhoven. Van dit laatste is afgezien, zo meldt het Eindhovens Dagblad op 19 juni. Voorzitter Brian van de Stichting Jazz in Lighttown: "In november zouden we veel dure tenten moeten opzetten, terwijl de kans groot is dat er in die periode minder mensen de straat op willen." Volgend jaar moet het festival ergens tussen medio mei en begin augustus herrijzen.

De **JAZZFLITS** - festivalspecial staat 31 juli op www.jazzflits.nl

DE BESTE TRACKS VAN CHARLES MINGUS

Zoals gekozen door jazzcriticus Alyn Shipton en Mingus-biograaf Brian Priestley voor het programma Jazz Library op BBC Radio 3.

AANBEVOLEN ALBUM:

Charles Mingus: Ah Um (Columbia)

DE BESTE TRACKS:

The Story of Love

Artiest: Charlie Mingus and his 22-piece Bebop Band (Stan Kenton Sidemen)

Album: Young Rebel

Label: Proper

Mingus Fingers

Artiest: Baron Mingus and his Rhythm

Album: Young Rebel

Label: Proper

Pithecanthropus Erectus

Artiest: Charles Mingus Jazz Workshop

Album: Pithecanthropus Erectus

Label: Atlantic

Los Mariachis

Album: Tijuana Moods

Label: RCA Victor/BMG

Wham Bam Thank You Ma'am

Artiest: Charles Mingus Jazz Workshop

Album: Oh Yeah

Label: Atlantic

Folk Forms No. 1

Album: Charles Mingus Presents Charles Mingus

Label: Candid Number

Wednesday Night Prayer Meeting

Album: Blues and Roots

Label: Rhino

Goodbye Pork Pie Hat

Album: Complete 1959 Columbia Recordings: Mingus Ah Um

Label: Columbia Legacy

Mode E Single Solos and Groups Dance/ Mode F

Groups and Solo Dance

Album: The Black Saint and the Sinner Lady

Label: Impulse

Sue's Changes

Album: Changes One

Label: Rhino

Alyn Shipton laat wekelijks op BBC Radio3 in het programma Jazz Library de volgens hem beste tracks horen van een jazzmusicus van naam, soms in samenspraak met een gast. Shipton is ook jazzcriticus van dagblad The Times en schreef boeken over Fats Waller, Dizzy Gillespie en Bud Powell.

DE ZOMEREDITIE VAN 'JAZZMOZAÏEK' IS UIT EN ALS PDF TE DOWNLOADEN

GA NAAR:

<http://www.jazzmozaiek.be>

CONCERTAGENDA

Wilt u gratis elke woensdag een overzicht van de jazzconcerten voor de komende week in uw mailbox? Abonneer u dan bij rene@laanen.demon.nl op de concertagenda van de website www.jazzmasters.nl.

HET NIEUWE 'DOCTOR JAZZ MAGAZINE' IS UIT

MEER INFO

<http://www.doctorjazz.nl>